

ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΣΕΠΤΕΜ. 1838.]

[ΑΡΙΘ. 21.]

Η ΠΟΛΙΣ ΑΜΣΤΕΛΟΔΑΜΟΝ.

Το Ἀμστελόδαμον εἶναι μὲν ἡ μεγαλύτερα, πλουσιωτέρα, καὶ πολυανθρωποτέρα πόλις τῆς Ὀλλανδίας, ὅχι δὲ καὶ ἡ ἔδρα τῆς κυβερνήσεως, ἀλλὰ μόνον ἡ πρωτεύουσα ἐπαρχίας. Κεῖται δ' ἐπὶ τῆς νοτίου ὄχθης κόλπου τινὸς τῆς Ἀστροινῆς Θαλάσσης, εἰς 52° 23' Β. πλάτους, καὶ 4° 54' Ἀ. μήκους.

Τὸ Ἀμστελόδαμον ἔλαβε γένεσιν εἰς ἐποχὴν χρόνου ὅχι πολὺ ἀπομεικρυσμένην. Καταρχὰς τῆς δεκάτης τρίτης ἑκατονταετηρίδος συνίστατο ἀπ' ὀλίγας καλύβας, κατοικουμένας ὑπὸ ἀλιέων. Μέχρι τοῦ 1482 φαίνεται ὅτι περιεκυκλοῦτο μόνον ὑπὸ ἀσθενοῦς φραγμοῦ ἐκ πασσάλων· ἀλλὰ τότε οἰκοδομήθη τεῖχος πλίνθινον, διὰ τὴν ὑπερασπίζην αὐτὴν ἀπὸ τὰς ἐφόδους τῶν κατοίκων τοῦ Οὐλτραϊέκτου (Utrecht), οἵτινες διεφέροντο ἀκαταπαύστως μετὰ τοὺς Ὀλλανδοὺς, καὶ ἔβλεπαν μὲ κακὸν ὄμμα τὴν προοδεύουσαν πόλιν. Τῶνόντι, τοῦ Ἀμστελόδαμου ἡ ἱστορία διὰ πολλὰ ἔτη σαφηνίζει κάλλιστα τὴν ἀλήθειαν, ὅτι, μετὰ οἰκιακὴν εἰρῆδα, εἰς μεταξὺ γειτόνων εἶναι ἡ δεινότερα καὶ ἀηδεστέρα. Ἀσμένως παρερχόμεθα τὰς πολυπληθεῖς ἀδικίας καὶ ὕβρεις, τὰς γενομένας κατὰ τὴν περίοδον τοῦ χρόνου ταύτης, καὶ προβαίνοντες λέγομεν ὅτι, ἀφοῦ αἱ πολιτεῖαι τῆς Ζηλανδίας καὶ Ὀλλανδίας ἠρώθησαν, τὸ 1578, μετὰ τὴν Βραβαντίαν καὶ Φλανδρίαν, ἡ κατάλληλος ἐμπορικὴ θέσις καὶ ἄλλα πλεονεκτήματα τοῦ Ἀμστελόδαμου εἰλκυσαν εἰς αὐτὴν πολυαρίθμους ξένους, ὅχι μόνον ἀπὸ τὰς ἄλλας ἐπαρχίας, ἀλλὰ καὶ πανταχοῦ τῆς Εὐρώπης· ἐκ δὲ τούτου ἤρχισε ταχέως νὰ λαμβάνη τὴν ὑπεροχὴν ὡς πρὸς τὸ ἐμπόριον, ἣτις ἀνῆκε πρότερον εἰς τὴν Ἀντουερπίαν, καὶ ἀπέκτησε βαθμηδὸν τὸν πλοῦτον καὶ τὴν λαμπρότητα, τὰ ὁποῖα τόσον πολὺν χρόνον μετέπειτα διετήρει. Τῆς μεγαλοπόλεως ταύτης ἡ εὐδαιμονία παρήκμασεν εἰς τὸ διάστημα τῶν πολέμων καὶ ταραχῶν τῆς πρὸ τοῦ 1814 πεντηκονταετηρίδος· ἔκτοτε φαίνεται μὲν ὅτι ἀνεμυχώθη, ἀλλ' οὐδ' ἀνέλαβεν, οὐδ' ἐμπορεῖ τις νὰ ἐλπίσῃ ὅτι θέλει ποτὲ ἀναλάβειν, τὴν προτέραν τῆς σχετικῆν ἀξιολογότητα. Σα-

φηνίζονται δὲ ταῦτα ἐκ τοῦ ὅτι ὁ πληθυσμὸς τοῦ Ἀμστελόδαμου ἦτο 230,000 τὸ 1785· 180,000 τὸ 1814· καὶ 202,000 τὸ 1830.

Ἡ συρροὴ πλήθους ξένων εἰς τὸ Ἀμστελόδαμον κατὰ τὴν προειρημένην ἐποχὴν κατέστησε τὸν πλατυσμὸν αὐτοῦ ἀναγκαιότατον· ὄθεν τὸ 1675 εὐρίσκομεν τὸ μέγεθος τῆς πόλεως διπλάσιον τοῦ προτέρου. Εἶναι δὲ ἀξιοσημείωτον, ὅτι κατὰ τὸ ἔκτοτε μακρὸν χρονικὸν διάστημα δὲν ἔλαβε παρὰ μικροτάτην ἀλλοίωσιν, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ὅτι τὰ πρὸ 100 ἢ 150 ἐτῶν γενομένα σχέδια ὁδηγοῦν εἰσέτι ἀκριβῶς τὸν ξένον κατ' ὅλας τὰς ὁδοὺς καὶ εἰς ὅλα τὰ ἀξιοθέατα τῆς πόλεως ἀντικείμενα. Τὴν σήμερον καλύπτει ἐπιφάνειαν περίπου 18,790 γεωμετρικῶν ποδῶν, ἔχει δὲ ἐννέα ἡμισυ μιλίων περιφέρειαν, καὶ περικυκλοῦται ὑπὸ τάφρου τριάκοντα ἕξ πηχῶν τὸ βάθος, γεμάτης ἀπὸ τρεχάμενον νερὸν, — ὡς καὶ ὑπὸ τεῖχος πλινθίνου τὸ πρόσσωπον, μὲ εἴκοσι προμαχώνας, ἐφ' ἑκάστου τῶν ὁποίων ἐτέθη ἀνεμόμυλος. Πρὸς τὴν ξηρὰν ἡ πόλις ἔχει ὀκτὼ μεγαλοπρεπεῖς λιθίνους πύλας, μίαν δὲ πρὸς τὸν αἰγιαλόν. Τὰ ὄχρωματα εἶναι τώρα παρημελημένα, καὶ κατὰ μέρος μετεβλήθησαν εἰς δημοσίους περιπάτους.

Ἡ πόλις Ἀμστελόδαμον, ὡς πρὸς τὴν ὑπαρξίν αὐτῆς μόνον θεωρουμένη, εἶναι μνημεῖον ἐκπληκτικώτατον τῆς φιλοπονίας καὶ δυνάμεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ περίχωρος, ὡς δύο πῆχεις οὔσα χαμηλοτέρα τοῦ διαρρέοντος αὐτὴν ποταμοῦ, προφυλάσσεται ἀπὸ κατακλυσμὸν δι' ὄγκων καὶ βαρέων ἀναχωμάτων· καὶ ἡ πόλις δ' αὐτὴ ἐξασφαλίζεται μόνον ἀπὸ ταυτοειδῆς παμμέγεθες πρόχωμα. Ὑδάτα τὴν περικυκλόνουσαν πανταχοῦ, καὶ διώρυγες τὴν διακόπτουσαν κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν, διαιροῦσαι αὐτὴν εἰς ἐννεήκοντα νήσους, τὰς ὁποίας συνδέουσι διακόσιαι ἐννεήκοντα γέφυραι, ἄλλαι πέτριναι, καὶ ἄλλαι ξύλιναι. Ὁ ποταμὸς Ἀμστελος διαιρεῖ τὴν πόλιν εἰς δύο μέρη, τὸ ἀνατολικὸν ἢ παλαιὸν, καὶ τὸ δυτικὸν ἢ νέον μέρος· ἢ μεταξὺ δ' αὐτῶν συγκοινωνία γίνεται διὰ γεφυρας, μέρος μὲν ἀπὸ πλίνθινον, μέρος δὲ ἀπὸ πέτραν κατεσκευασμένης, μὲ τριάκοντα πέντε καμάρας. Τῆς γεφυρας

ταύτης τὸ μῆκος εἶναι περίπου 270 πηχῶν, τὸ δὲ πλάτος 28½· εἰς τὰ πλάγια ἔχει σιδηρὰς κιγκλίδας. Τὰ μεγαλύτερα πλοῖα ἐμποροῦν νὰ διέλθωσι τὰς ἑνδεκά κεντρικὰς καμάρας. Τὰ χεῖλη τῶν διωρύγων εἶναι συνήθως κατάφυτα ἀπὸ δένδρα· τοῦτο δὲ, ὡς καὶ ἡ λιμναία καὶ ὄνυπαρὰ κατάστασις τοῦ πλείοτον ὕδατος, εὐλόγως κρίνεται βλαβερὸν εἰς τὴν δημοσίον ὑγείαν, καὶ παρέχει λύσιν ἱκανὴν τοῦ ὅτι περισσότεροι ἀποθνήσκον εἰς τὸ Ἀμστελὸδαμον κατ' ἀναλογίαν τοῦ πληθυσμοῦ παρ' εἰς ὁποιαδήποτε ἄλλην Εὐρωπαϊκὴν πόλιν. Τῶνόντι, ἡ πόλις τοῦ Ἀμστελὸδαμου εἶναι κτισμένη κατὰ τὸ μέσον ἀλμυροῦ ἔλους. Διὰ τοῦτο δὲ, κατασκευάζουν τὰ θεμέλια ὄλων τῶν οἰκῶν καὶ δημοσίων οἰκοδομῶν ἐμπήγοντες πασσάλους, ὡς εἰκοσιπέντε πήχεις μακροῦς, διὰ τῆς βαλτώδους γῆς, ὡς νὰ στηριχθῶσιν ἀσφαλῶς ἐπὶ ἀμυδρῶς στερεοῦ ἑδάφους ὑπὸ τὸ ἔλος. Αἱ ἄνω ἄκραι τῶν πασσάλων προιόνονται ἀκολούθως κατ' ἐπίπεδον, καὶ παχύταται σανίδες κορφώνονται εἰς αὐτοὺς, ἐπὶ τῶν ὁποίων οἰκοδομεῖται τὸ κτίριον. Τοῦτο καθιστάνει τὰ θεμέλια τὸ πλεον δαπανηρὸν μέρος μιᾶς κοινῆς οἰκοδομῆς. Τὰ τοιαῦτα δὲ κτίρια δὲν εἶναι ποσῶς ὅσον ἐπισφαλῆ, ὅσον φαίνεται εἰς τοὺς ἀπέριους. Οἰκοὶ μὲν τινὲς ἔχουσιν πολὺ ἀπὸ τὴν κάθελον, ἀλλὰ δὲν νομίζεται ποσῶς ὅτι κινδυνεύουν νὰ πέσωσι· κινδυνεύουν ὅμως νὰ βυθισθῶσιν, ἂν ἤθελον ὑποχωρήσειν ἢ ἄμμος, ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζονται οἱ πάσσαλοι. Τοιοῦτό τι συνέβη πρὸ ὀλίγων ἐτῶν· διάφοροι ἀποθῆκαι, βαρυφορτωμένοι ἀπὸ σίτον, ἐβυθίσθησαν καὶ ἔγιναν διόλου ἀφαντοί. Ἀπὸ τὸν τρόπον τοῦτον τοῦ θεμελιόεν ἔλαβεν ἀφορμὴν ὁ ἀστέισμὸς τοῦ Ἐράσμου, ὅστις εἶπεν ὅτι εἰς τὴν πατρίδα του ἀμύπολλοι ἐκατοῖκον εἰς τὰς κορυφὰς δένδρων.

Αἱ ὁδοὶ τοῦ Ἀμστελὸδαμου εἶναι γενικῶς στενωτάται. Πολλὰ, περιέχουσαι τοὺς οἴκους τῶν πλοσιωτάτων ἐμπορῶν, μόλις εἶναι ὑπὲρ τῆς ἐπτά πήχεις πλατεῖαι· ὑπάρχουν ὅμως καὶ τινὲς ὠραιόταται, 6½ πηχῶν πλάτους, καὶ μὲ λαμπροτάτους οἴκους ἐστολισμένοι. Αἱ ὁδοὶ ὅλαι εἶναι πλινθόστρωτοι, ἢ ὀλίγαι αὐτῶν ἔχουν ὑψώματα εἰς τὰς πλευρὰς διὰ πεζοῦς διαβάτας. Οἱ πλείοτεροι τῶν ἰδιαιτέρων οἰκῶν εἶναι κτισμένοι ἀπὸ πλίνθον ὀπτῆν, βαμμένοι καὶ καλλωπισμένοι μὲ διάφορα χρώματα. Τοῦ ἐξωτερικόν αὐτῶν εἶναι συνήθως ἀπλοῦν· τὸ ἐσωτερικόν ὅμως εἶναι ἀρκετὰ λαμπρὸν, ἐστολισμένον σχεδὸν κατὰ τὸν Γαλλικὸν τρόπον· οἱ τοῖχοι τῶν θαλάμων εἶναι γενικῶς ἐξωγραφημένοι μὲ θεὰς ἀγροτικὰς. Τοιαῦτα εἰπόντες περὶ τῆς πόλεως ἐν γένει, θέλομεν ἀφιερῶσαι τὸ λοιπὸν τοῦ διαστήματός μας εἰς

τὰς δημοσίας τῆς οἰκοδομῆς καὶ καταστήματα.

Τὸ μεγαλύτερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον κτίριον, ὃχι μόνον εἰς τὸ Ἀμστελὸδαμον ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ βασιλεῖον τῆς Ὀλλανδίας, εἶναι τὸ Πολιτάρχειον (Stadthouse). Ἦρξισε τὸ 1648, ἐτελείωσε δὲ τὸ 1655, μὲ δαπάνην 9,000,000 δραχμῶν, —ποσότητος μεγίστης διὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον, ἀλλ' ἦτις παύει νὰ μᾶς ἐκπλήττη ὅταν στοχασθῶμεν, πρῶτον μὲν, ὅτι τὸ οἰκοδόμημα στηρίζεται ἐπάνω εἰς 13,695 ὀγκώδη δένδρα, ἢ εὐμεγεθεῖς πασσάλους· δεύτερον, ὅτι ἔχει μῆκος 125 πηχῶν, βάθος 113, καὶ ὕψος 52· καὶ τρίτον, ὅτι κατεσκευάσθη ἀπὸ ὕλην μὴ εὐρισκομένην εἰς τὸν τόπον. Ἐκτὸς τῆς κάτω πατωσίας, ἦτις εἶναι πλίνθινος, ὄλον εἶναι κτισμένον ἀπὸ πέτραν. Μολονότι δὲ παμμεγεθεῖς, ἐξῶθεν ὅμως δὲν φαίνεται πολὺ μεγαλοπρεπές. Εἶναι μὲν καλλωπισμένον τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μὲ διαφόρους ἀρίστους ἀνδριάντας· ἀλλ' ἐξ αὐτῶν οἱ πλείοτεροι δὲν κατέχουν ἐπιφανῆ θέσιν· μόνον τρεῖς εὐμορφοὶ ὀρειχάλκιναι εἰκόνες τῆς Δικαιοσύνης, τοῦ Πλούτου, καὶ τῆς Ἀφθονίας, ὡς ἢ κολοσσαῖόν τι ἄγαλμα τοῦ Ἀτλαντος βασιλεύοντος τὸν κόσμον, πλήττον τὸ ὄμμα τοῦ θεατοῦ. Ἄνωθεν τῆς οἰκοδομῆς ὑψοῦται πύργος στρουγγύλος εἰκοσιδύο πήχεις ὑπὲρ τὴν στέγην, περιέχων πλῆθος κωδῶνων, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ μεγαλύτεροι ζυγιάζουσιν ἐπέκεινα τῶν δισχιλίων ὀκάδων, κάμνον δὲ ἀρμονικώτατον σήμασμα. Τὸ ἐμβάσμα εἰς τὴν οἰκοδομὴν ταύτην εἶναι ἀπὸ ἐπτὰ θύρας, αἱ ὁποῖαι παρίσταναν τὰς ἐπτὰ Ὀλλανδικὰς ἐπαρχίας. Ἡ δὲ παράλειψις ἑνὸς μεγαλοπρεποῦς ἐμβάσματος ἐποδίδεται εἰς τὸ προβλεπτικόν τῶν κτιρίων, οἵτινες ἐστοχάσθησαν, ὅτι, ἐν καιρῷ δημοτικῷ θορύβου, ἠμποροῦσεν οὕτω νὰ ἐμποδίζεται ἡ τοῦ ὄχλου εἰσδρομὴ. Τὸ ἐνδότερον τοῦ οἰκοδομήματος εἶναι εἰς τὸ ἄκρον ὑπερήφανον· ὅλα τὰ δωμάτια εἶναι κατεζολισμένα μὲ μάρμαρα, ἀγάλματα, ἢ ζωγραφίας. Ἐπὶ τοῦ δευτέρου πατώματος ὑπάρχει μεγάλη τις ὀπλοθήκη, ἦτις ἐκτείνεται καθ' ὄλον τὸ μῆκος τῆς οἰκοδομῆς, καὶ περιέχει πολὺ τιμὸν ἢ περιεργον συνάθροισμα παλαιῶν καὶ νεωτέρων Ὀλλανδικῶν ὀπλων. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ κτιρίου εὐρίσκονται ἕξ μεγάλαι δεξαμεναὶ ὕδατος, διὰ νὰ χρησιμεύωσιν εἰς καιρὸν πυρκαϊᾶς, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ὁποίας ἢ εἶναι χαλκοσκέπαστοι ἐσωθεν αἱ καπνοδόχοι. Μίαν τῶν αὐλῶν τοῦ Πολιτάρχείου μετεχειρίζοντο ὡς φυλακὴν, ἔχοντες εἰς τὰ δύο αὐτῆς πλάγια ὑπόγεια δεσμωτήρια, τῶν ὁποίων ἡ κατάστασις δυσκόλως ἐσυμβιβάζεται μὲ τὸ γλυκὺ πνεῦμα τοῦ ποινικοῦ κώδικος τῆς Ὀλλανδίας—καὶ ἀληθῶς εἰς τὴν ἐλικράτειαν ταύτην γίνονται συνήθως ἀδυστηρόταται φυλα-

κῶσεις· ἀλλὰ τοῦτο ἐξηγεῖται διὰ τοῦ ὅτι σπανίως σηκώνεται ἡ ζωὴ ὡς ποινὴ δι' ἐγκλημα, καὶ ὅτι ἀκολούθως αἱ φυλακαὶ περιλαμβάνουν πολλοὺς κακούργους, οἵτινες, εἰς τὰς πλείοτερας τῶν ἐπιλοίπων χωρῶν, ἤθελαν καταδικασθῆναι εἰς θάνατον. Οἱ θησαυροὶ τῆς περιβοήτου χρηματιστικῆς Τραπεζῆς τοῦ Ἀμστελὸδαμου, τῆς ὁποίας ἡ σύστασις τὸ 1609 συνέβαλε τόσον οὐσιωδῶς εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πόλεως, ἐφυλάσσοντο ἀρχήτερα εἰς δυνατὰς καμάρας ἐπὶ τῆς κάτω πατωσίας τοῦ Πολιτάρχείου. Πρὸ τοῦ Γαλλικοῦ πολέμου, ἐνομιζέτο νὰ περιέχῃ τὴν μεγαλητέραν εἰς τὸν κόσμον ἀργυρικὴν ποσότητα· τὰ ἐκεῖ συσσωρευμένα πολὺ τιμὰ μέταλλα ἐλογαριάζοντο ὡς £ 40,000,000, ἢ 1200 ἑκατομύρια δραχμῶν. Ἐμβάντες ὅμως εἰς τὸ Ἀμστελὸδαμον οἱ Γάλλοι ἀπέτυχαν δεινότερα, καθότι ἀντὶ ἀπέριων θησαυρῶν δὲν εὐρηκαν παρὰ πολυπληθεῖς ὁμολογίας, τὰς ὁποίας οἱ διευθυνταὶ εἶχαν λάβειν ἀπὸ τοῦς δανεισθέντας τὰ μετροῦτά, ὅσα ἦσαν ἐκεῖ καταθεμένα. Μ' ὄλον τοῦτο, ἀληθεύει καὶ μέγρο τῆς σήμερον, ὅτι κατ' ἀναλογίαν τοῦ πληθυσμοῦ δὲν ὑπάρχει καμία πόλις Εὐρωπαϊκὴ, περιέχουσα τοσαύτην ποσότητα διαθεσίμων κεφαλαίων, ὅσην τὸ Ἀμστελὸδαμον· πιθανώτατον δὲ νὰ προέρχεται ἐκ τούτου μᾶλλον παρ' ἐξ ἄλλης τινὸς αἰτίας, ὅτι ἐξακολουθεῖ εὐδαιμονοῦσα εἰς τὰς μετηλλαγμένας περιστάσεις τοῦ σημερινοῦ καιροῦ. Τὸ Πολιτάρχειον χρησιμεῖ τώρα ὡς παλάτιον· πρῶτον δὲ μετεχειρίσθη αὐτὸ τοιοῦτοτρόπως ὁ Λοδοβίκος Βοναπάρτης, ὅποτε ἦτο βασιλεὺς Ὀλλανδίας.

Τὸ Χρηματιστήριον, τόσον πολὺ χρόνον διάστημα περιβόητον εἰς τὸν κόσμον τοῦ ἐμπορίου, εἶναι ἀπλὴ μὲν ἀλλὰ μεγαλοπρεπῆς οἰκοδομὴ ἀπὸ πέτραν, σκεπασμένη μὲ κεραμίδια, ὑπὲρ τοὺς 100 πήχεις μακρὰ, ἢ ὑπὲρ τοὺς 60 πλατεῖα. Εἰκοσιῆς στήλαι μαρμαρίναι ὑποστηρίζουν τὰς στοὰς αὐτοῦ, εἰς τὰς ὁποίας ἐμβαίνει τις διὰ κλίμακος ὑπερηφάνου. Χωρεῖ δὲ τὸ οἰκοδόμημα 4500 ἀνθρώπους, καὶ καθημέραν μετὰ τὴν μεσημβρίαν συρρέουν εἰς αὐτὸ οἱ τὸ ἐμπόριον μετερχόμενοι.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ἀγ. Νικολάου, ἢ Παλαιὰ Ἐκκλησία, εἶναι μὲν ἀρχαιοτάτη, ἀλλ' ὄχι ἀξιοσημεῖωτος εἰς γενικὴν τῆς πόλεως περιγραφὴν. Ἡ Νέα ὅμως Ἐκκλησία εἶναι κτίριον περιελαλές, καὶ συναριθμεῖται, τοῦλάχιστον ἀπὸ τοῦς Ὀλλανδοῦς, μετὰ τῶν ὠραιότερων ἐκκλησιῶν τῆς Εὐρώπης. Ἐχει δὲ μῆκος μὲν 156 πηχῶν, πλάτος δὲ 90· τὸ ἄνω μέρος ἐπιστηρίζεται εἰς 52 στήλας ἀπὸ σκληρὰν πέτραν, καὶ ἡ ἐκκλησία φωτίζεται δι' 75 μεγάλων παραθύρων, τινὰ τῶν

ὁποίων εἶναι ὠραίως ἐξωγραφημένα. Ὁ ἄμβων καὶ τὸ ὄργανον θαυμάζονται πολὺ. Τὸ πρῶτον εἶναι καλλωπισμένον μὲ παντοειδῆς γλυφάς.

Τὸ Ἀμστελὸδαμον ἔχει τρία θέατρα ἢ ἄλλες πρὸς διασκέδασιν τόπους, τοὺς συνήθως εὐρισκομένους εἰς τοιαύτας μεγαλοπόλεις. Περιέχει δὲ καὶ ἱκανὰ φιλολογικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ καταστήματα.

Τινὲς τῶν δημοσίων φυλακῶν τοῦ Ἀμστελὸδαμου εἶναι ἀξιοσημεῖωτοι. Ὑπάρχει μία, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ κακούργοι, ὅσων τὰ πταίσματα δὲν εἶναι κεφαλικά, ὑποχρεοῦνται νὰ προιόνωσι ξύλα· ὅταν δὲ δεικνύωσιν ὀκνηρίαν ἢ ἀπέθειαν, κλείονται εἰς ὑπόγειόν τι, ὅπερ ἀφίνεται νὰ τρέχῃ νερὸν, ὥστε, ἂν δὲν ἐργάζονται εἰς ἀντλίαν ἐπιτηδες ἐκεῖ στημένην, ἀνάγκη πᾶσα νὰ πνιγῶσι. Σπανίως ὅμως χρειάζεται νὰ προσδράμωσιν εἰς τοιαύτην ποινήν. Τὸ λεγόμενον Ἐργαστήριον εἶναι κατάστημα περιεργότατον. Τῆς οἰκοδομῆς ταύτης ἐν μέρος δίδεται εἰς γυναῖκας, τῶν ὁποίων δὲν εἶναι πολὺ βαρῆα τὰ πταίσματα, ἄλλο δὲ εἰς κακούργους, σπουδαιοτέρων ἐγκλημάτων ἐνόχους. Φυλάσσονται δὲ διόλου χωριστά, καὶ ὁ τρόπος τῆς μεταχειρίσεως αὐτῶν διαφέρει παντάπασι· ὅλοι ὅμως ἐνασχολοῦνται εἰς διάφορα ὠφέλιμα ἔργα. Νέαι ἀπὸ χρησίμους ἢ ἢ ἀπὸ εὐγενεῖς οἰκογενείας στέλλονται κάποτε εἰς τὸν τόπον τοῦτον διὰ παρήκοον διαγωγὴν ἢ πταίσματα οἰκιακά, καὶ ὑποχρεοῦνται νὰ φοραίνωσιν ἰδιαιτέραν τινὰ ἐνδυμασίαν, καὶ νὰ ἐργάζονται μερικὰς ὥρας καθημέραν. Ἄνδρες, ἔχοντες δίκαια παράπονα διὰ τὴν ἀσωτίαν ἢ ἀταξίαν τῶν γυναικῶν τῶν, ἐμποροῦν νὰ τὰς πέμψωσιν εἰς τὸ Ἐργαστήριον τοῦτο, διὰ νὰ σωφρονισθῶσι· καὶ, ἀπὸ τᾶλλο μέρος, ὅταν μία σύζυγος παραστήσῃ ἀρκετὰς ἀποδείξεις τῆς κακῆς διαγωγῆς τοῦ ἀνδρός τῆς, ἐμπορεῖ ὁμοίως νὰ τὸν οἰκονομήσῃ εἰς τὸ αὐτὸ περιληπτικὸν κατάστημα, ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ ὁποίου διατηροῦνται προσέτι καὶ ἀνατρέφονται πολυάριθμα πτωχὰ τέκνα. Τὰ νοσοκομεῖα καὶ ἄλλα ἐλεημονητικὰ καταστήματα τῆς πόλεως εἶναι ἀμύπολλα, διατηροῦνται δὲ μέρος μὲν ὑπὸ ἐκουσίων συνεισφορῶν, μέρος δὲ ὑπὸ φόρων ἐπιβαλλομένων εἰς τὰς δημοσίας διατριβὰς.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ Εἰς τὴν ΠΟΛΤΝΗΣΙΑΝ.

ΟΤΙ Ἐταιρεία τις φιλοχρίστων Ἀγγλων διατηρεῖ ἐκ πολλῶν ἐτῶν διδασκάλους καὶ κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὰς νήσους τοῦ Εἰρηνικοῦ ἁγίου τὰς λεγομένας Κοινωνικὰς, εἶναι γνωστὸν ὡς εἰς τοὺς πλείοτους τῶν ἀγαγῶστων μας. Ὅτι δὲ καὶ δὲν ἐματαιοπόνησαν οἱ φιλόθεοι οὗτοι διδάσκαλοι, προσπαθοῦντες νὰ μεταδώσωσιν εἰς ἀγρίους εἰδωλολάτρους τὰ ἴσα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ Χριστιανικοῦ κόσμου, μαρτυρεῖται τερατῶς ὑπὸ τοῦ ἐφεξῆς ἀνεκδότη.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς νῆσος Ραιατίας, ἐπισκεφθεὶς τὴν νῆσον Ταχίτην, καὶ γενόμενος μάρτυς αὐτόπτης τῶν ὠφελειῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἔλαβε μεγίστην κλίσιν πρὸς τὴν νέαν θρησκείαν, καὶ τέλος, πληροφορηθεὶς ἐσωτερικῶς τὴν ἀλήθειάν της, ἐνηγκαλισθῆ αὐτήν. Ἐπιστρέψας δὲ εἰς τὴν ἰδίαν του νῆσον, συνήθροισε τὸν λαὸν, καί, ἀφοῦ τοὺς ἐγνωστοποίησε τὰ εἰς Ταχίτην συμβεβηκότα, ἐπρότρεψεν αὐτοὺς ν' ἀκολουθήσωσι τὸ γειτονικὸν παράδειγμα. Εἰς τὴν πρότασιν ταύτην ἔκλινεν ὡς ἐν τρίτον τοῦ λαοῦ. Μετ' ὀλίγον δὲ, ἠρόφωστησεν ἐπικινδύνως ὁ ἀρχηγός, καὶ τινες τῶν Χριστιανῶν ἐφαντάσθησαν ὅτι ὁ Θεὸς ἦτον ὠργισμένος, διότι δὲν κατέστρεψαν τὰ εἰδωλα, καὶ δὲν κατέκαυσαν τὸν ναὸν τῶν ὄθεν ἀμέσως ἐπραξαν οὕτω. Ἀλλὰ τόσον παρωξύνθησαν διὰ ταῦτα οἱ εἰδωλολάτραι, ὥστε συνήχθησαν εἰς πόλεμον, ἀποφασισμένοι νὰ θανατώσωσιν ὅλους τοὺς Χριστιανούς. Τὴν πρὸ τῆς ἐφόδου νύκτα ἐπέρασαν ἀγρύπνως καὶ τὰ δύο μέρη, οἱ μὲν Ἐθνικοὶ εἰς κόμους ἔφαγον, χαροκοποῦντες διὰ τὸν ἐλπίζομενον θρίαμβον μὲ φοβεράς καὶ καταχθονίους κραυγὰς, οἱ δὲ Χριστιανοὶ εὐφραίνόμενοι μὲ ὕμνους καὶ προσευχὰς, ἐνῶ ἀνήγειραν πρόχωμα, ὀπισθεν τοῦ ὁποίου νὰ ὑπερασπισθῶσιν ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς των.

Ἐνωρὶς τὸ πρωῖ, μὲ τὰς σημαίας περιπετομένας, μὲ κραυγὰς πολεμικὰς, καὶ μὲ τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος, ἐξέπλευσαν οἱ εἰδωλολάτραι κατὰ τῶν φοβισμένων Χριστιανῶν, οἵτινες γονυπετεῖς ἐπεκαλοῦντο τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ. Ἀμώδῃ τινὰ ῥηγὰ εἰς τὸ μέρος, ὅπου οἱ Χριστιανοὶ ἦσαν στρατοπεδευμένοι, ἠνάγκασαν τοὺς Ἐθνικοὺς ν' ἀποβῶσιν ἤμισυ μίλιον μακρὰν. Πρὶν δὲ φθάσωσιν εἰς τὸ μέρος τῆς ἀποβάσεως, εἰς τῶν Χριστιανῶν, πολεμιστῆς περίφημος, εἶπε πρὸς τὸν βασιλέα, "Ἄφες με νὰ διαλέξω ὄλα μας τὰ παλληκάρια, καὶ νὰ κτυπήσω τοὺς Ἐθνικοὺς, ἐνῶ εὐρίσκονται εἰς τὴν σύγχυσιν τῆς ἀποβάσεως. Ἴσως τοὺς κυριεύσῃ πανικὸς φόβος, καὶ σωθῶμεν ἡμεῖς."

Ὁ ἀρχηγός ἐστερξεν εἰς τοῦτο, ἀλλ' εἶπε, "Πρὶν ὑπάγετε, ἄς προσευχηθῶμεν." Ἄνδρες, γυναῖκες καὶ τέκνα ἐγονάτισαν, καὶ ὁ βασιλεὺς παρεκάλεσε τὸν Θεὸν τοῦ Ἰακώβ νὰ σκεπάσῃ τὰς κεφαλὰς των τὴν ὥραν τῆς μάχης. Ἐπειτα δὲ τοὺς εἶπε, "Τώρα ὑπάγετε, ἔ ὁ Ἰησοῦς μαζί σας." Τῶντι δὲ ὡς ἤλπιζαν, οὕτω καὶ συνέβη· οἱ ἄπιστοι κατετρόμαξαν, καὶ μετὰ ὀλίγην ἀντίστασιν, ἀπορόψαντες τὰ ὄπλα, διεσκορπίσθησαν· διότι φυσικὰ ἐπερίμεναν ὅτι οἱ ἐχθροὶ των ἤθελαν τοὺς μεταχειρισθῆν, ὡς αὐτοὶ ἐσκόπευαν νὰ μεταχειρισθῶσιν ἐκείνους. Ἀλλ' ἀφοῦ ἶδαν

ὅτι οἱ ἀδελφοὶ των οἱ πεσόντες εἰς τὰς χεῖρας τῶν Χριστιανῶν δὲν ἔπαθαν τίποτε, ἐπρόβαιναν ἀπ' ὀπισθεν τῶν θάμνων, ἢ ἐφώναζαν ἀπὸ τὰ δένδρα, ὅπου εἶχαν καταφύγειν, "Ἐδῶ εἶμαι, λυπήσου τὴν ζωὴν μου, διὰ χάριν τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ νέου Θεοῦ σας."

Τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας ἐξώδευσαν οἱ Χριστιανοὶ, ὀδηγοῦντες τοὺς αἰχμαλώτους εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ βασιλέως. Κήρυξ ἔστεκεν εἰς τὸ πλάγιόν του, ἐκφωνῶν ἐνῶ οἱ φυγάδες ἐπλησίαζαν, "Καλῶς ἦλθετε! καλῶς ἦλθετε! εἰς τὸν Ἰησοῦν καὶ εἰς τὴν ἐπιφροσὴν τῆς θρησκείας τὴν ὁποίαν ἐνηγκαλίσθημεν χρεωσείτε τὴν ζωὴν σας."

Ὅτε ἐπιάσθη ὁ ἀρχηγός τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ ὠδηγήθη χλωμὸς καὶ τρέμων ἐνώπιον τοῦ Χριστιανοῦ ἀρχόντος, ἐξεφώνησε, "Μ' ἔχεις διὰ θάνατον;" "Ὅχι, ἀδελφε, τὸν ἀπεκρίθη· μὴ τρέμης· ἐσώθης διὰ τοῦ Ἰησοῦ."

Συμπόσιον πολυτελὲς ἠτοιμάσθη πάραντα διὰ τοὺς αἰχμαλώτους. Οἱ Ἐθνικοὶ ἐκάθισαν νὰ φάγωσιν, ἀλλ' ὀλίγοι ἠμπόρουν νὰ καταπίωσι, στοχαζόμενοι τὰ ἐκπληκτικὰ συμβεβηκότα. Εἰς δὲ σηκωθείς, εἶπεν, "Οὗτος εἶναι ὁ λόγος μου· ἄς κάμῃ πᾶς ἄλλος ὅπως ἀγαπᾷ· τὸ κατ' ἐμὲ, ποτὲ μέχρι θανάτου δὲν θέλω προσκυνῆσαι τοὺς θεοὺς, οἵτινες δὲν ἠδύναντο νὰ μᾶς ὑπερασπισθῶσιν τὴν ὥραν τοῦ κινδύνου. Ἡμεῖς τετραπλάσιοι τῶν προσευχομένων τούτων ἀνθρώπων, καὶ μ' ὄλον τοῦτο μᾶς ἐνίκησαν εὐκολώτατα. Ὁ Θεὸς των εἶναι ὁ μόνος ἀληθινός. Ἄν ἡμεῖς τὲς ἐνικύσαμεν, ἤθελαν τὴν ὥραν ταύτην καίεσθαι εἰς τὸν οἶκον, τὸν ὁποῖον ἐξεπίτηδες ὄχυρώσαμεν! Ἀλλ' αὐτοὶ, ἀντὶ νὰ βλάψωσιν ἡμᾶς, ἢ τὰς γυναῖκας, ἢ τὰ παῖδιά μας, ἔστρωσαν τὴν πλουσίαν ταύτην τράπεζαν. Αὕτη εἶναι θρησκεία ἐλεημονητικὴ. Ἐγὼ αὐτὴν ἀπὸ τῆς σήμερον θέλω λατρεύειν."

Τὰ λόγια ταῦτα ἠκούσθησαν μὲ τὴν εὐφροσύνην, καὶ ὁμοια αἰσθήματα ἦσαν τόσον κοινὰ, ὥστε πᾶς ἕνας τῶν εἰδωλολατρῶν ἐπροσκύνησε τὴν νύκτα ἐκείνην πρῶτην φοράν τὸν Ἰησοῦν, καὶ τὸν ἀπέδωκεν ὁμοῦ μὲ τοὺς Χριστιανούς εὐχαριστίαν διὰ τὴν νίκην, τὴν ὁποίαν τοὺς εἶχε χαρίσειν.

Τὴν ἐπαύριον τὸ πρωῖ, ἐξῆλθον καὶ οἱ Χριστιανοὶ καὶ οἱ Ἐθνικοὶ, καὶ κατέστρεψαν πᾶν εἰδωλον εἰς Τάχααν καὶ Ραιατίας, ὥστε, μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τὴν ἀξιωματικὸν μάχην, δὲν ἔμεινεν ἕτε ἕνος εἰδωλολατρείας εἰς τὰς νῆσους ταύτας! Τοῦτο δὲ εἶναι τόσον πλέον ἀξιοσημείωτον, καθόσον ἐγένετο ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιν τῶν ἐντολίων μόνον, διότι τὸν καιρὸν ἐκεῖνον δὲν εὐρίσκετο ἰσραήλοστολος ἐπὶ οὐδετέρως τῶν νήσων.

ΑΧΜΕΤΗΣ, Ο ΣΚΥΤΟΤΟΜΟΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΠΕΡΣΙΚΟΝ.

Εἰς τὴν πόλιν Ἰσπαχάν ἐκατοίκει Ἀχμέτης, ὁ σκυτοτόμος, ἀνθρώπος τίμιος καὶ φιλόπονος, ἀταράχως ἐπιθυμῶν νὰ περάσῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ· ἀλλ' εἶχε νυμφευθῆν ὠραίαν τινὰ γυναῖκα, ἣτις δὲν ἦτο ποσῶς εὐχαριστημένη μὲ τὴν ταπεινὴν αὐτοῦ κατάστασιν. Ἡ Σιττάρα, — οὕτως ὠνομάζετο ἡ κυρία, — ὑπερηγάπα νὰ φαντάζεται πλοῦτον καὶ μεγαλειότητος σχέδια, ἔ μολονότι ποτὲ δὲν ἐθάύρουνεν αὐτὰ ὁ Ἀχμέτης, ἐκείνη δὲ ἠλπιζε πάντοτε ὅτι ἐμελλε ποτὲ νὰ ὑπερπλουτήσῃ.

Μίαν ἐσπέραν, ἐνῶ ἡ κεφαλὴ της ἔγεμε τοιούτων ἰδεῶν, ὑπῆγεν εἰς τὸ λουτρόν, ὅπου ἶδε μίαν ἀρχόντισσαν μεγαλοπρεπῶς ἐνδεδυμένην, ἐστολισμένην ἀπὸ ἀδαμαντικά, καὶ περικυκλωμένην ἀπὸ δούλους. "Ποία εἶν' αὕτη;" ἠρώτησε μὲ θανμασμὸν ἡ Σιττάρα. "Ἡ σύζυγος τοῦ πρῶτου ἀστρολόγου τῆς βασιλείας," ἀπεκρίθησαν αἱ περιεστώσαι. Μὲ τὴν εἰδησιν ταύτην ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον. Ὁ ἀνὴρ αὐτῆς τὴν προὔπανθησε σύγχαρος· ἀλλ' ἐκείνη τοῦ εἶχε τὸ πρόσωπον καταβασμένον· καὶ, μολονότι ὁ ταλαίπωρος Ἀχμέτης τὴν ἐχαίδευε περισσῶς, δὲν ἠδυνήθη, μ' ὄλον τοῦτο, οὔτε χαμογέλασμα οὔτε λόγον της ν' ἀπολαύσῃ δι' ἀρκείας ὥρας· τέλος, τὸν εἶπεν ἡ Σιττάρα, "Μὲ χαϊδεύεις, ἀλλ' ἀρὰ γε θέλεις νὰ μὲ ἀποδείξῃς ὅτι ἀληθῶς μὲ ἀγαπᾷς;"

"Πῶς νὰ σὲ τὸ ἀποδείξω;" ἠρώτησεν ὁ Ἀχμέτης. "Παραίτησε τὴν παλαιάν σου αὐτὴν τέχνην," εἶπεν ἐκείνη, "γενοῦ ἀστρολόγος, ἀν θέλῃς καὶ σὺ νὰ κάμῃς τὴν τύχην σου, κ' ἐγὼ νὰ εὐδαιμονήσω."

"Ἀστρολόγος!" ἐφώναξεν ὁ Ἀχμέτης· ἐλησιμώνησες ποῖος εἶμαι, καὶ θέλεις νὰ ἐμβῶ εἰς ἐπάγγελμα, τὸ ὁποῖον χρειάζεται τὴν ἐπιτηδειότητα καὶ τὴν γνῶσιν;"

"Τίποτε δὲν με μέλει οὔτε περὶ ἐπιτηδειότητος, οὔτε περὶ γνῶσεων," εἶπεν ἡ γυνή· "τοῦτο μόνον σὲ λέγω, ὅτι ἡ ἀστρολόγος πρέπει νὰ γένῃς, ἢ θέλω σὲ χωρισθῆν."

Ὁ σκυτοτόμος ἐπροσπάθησε νὰ τὴν σωφρονίσῃ, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ. Ἡ φαντασία της ἦτο κυριευμένη ἀπὸ τὸ λαμπρὸν σχῆμα τῆς γυναικὸς τοῦ ἀστρολόγου· τίποτε ἄλλο δὲν ὠνειρεύετο. Τί νὰ κάμῃ ὁ κακόμοιρος Ἀχμέτης; Ἠγάπα τὴν συμβίαν του παραπολύ· ἐγυναικοκρατεῖτο κατὰ δυστυχίαν. Ὅθεν ἐπώλησε τὰ ἐργαλεῖα, τὰ ὑποδήματα, καὶ τὰ τομαρία του, ἔ ἠγόρασεν ἀστρολάβιον, μηνολόγιον, καὶ πίνακα τῶν ση-

μείων τοῦ ζωδιακοῦ. Ἐξῆλθε τότε εἰς τὴν ἀγορὰν, ἐκφωνῶν, "Εἶμαι ἀστρολόγος· γνωρίζω τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην, τοὺς ἀστέρας· ἐμπορῶ νὰ λογαριάσω γενέθλια· δύναμαι νὰ προλέξω πᾶν ὅ,τι μέλλει νὰ συμβῆ·"

Πλήθος κόσμου συνήχθη ταχέως ὀλόγουρά του· "Καλὲ, φίλε Ἀχμέτη," εἶπεν ἕνας, "ἔχασες τὰ μυελὰ σου ἀπὸ τὸν πολὺν κόπον;" "Ἐβαρύνθης," ἐξεφώνησεν ἄλλος, "νὰ κυττάξῃς τὸ καλαπόδιον, καὶ ἤρχισες νὰ παρατηρῆς τοὺς πλανήτας;" ἔ χίλιοι τοιοῦτοι ἀστεῖσμοι ἐπρόσβαλλαν εἰς τὰ ὠτία του.

Τὴν ὥραν ταύτην ἐπεριφέρετο εἰς τὴν ἀγορὰν ὁ ἀδαμαντοδέτης τοῦ βασιλέως, ἀπληπισμένος, καθότι εἶχε χάσειν πολυτελὲς τι ρουβίνιον, ἀνήκον εἰς τὸ βασιλικὸν στέμμα. Ἰδὼν νὰ συλλεγεται ὁ κόσμος, ἐπλησίασε καὶ αὐτός, ἔ ἠρώτησε τί τρέχει. "Ἀχμέτης ὁ σκυτοτόμος," εἶπέ τις, "ἐγένετο ἀστρολόγος." Μόλις ἤκουσε τοῦτο ὁ ἀδαμαντοδέτης, καὶ, προσελθὼν εἰς τὸν Ἀχμέτην, εἶπεν, "Ἄν γνωρίζῃς τὴν τέχνην σου, πρέπει νὰ ἦσαι ἄξιος νὰ εὕρῃς τὸ ρουβίνιον τοῦ βασιλέως. Εὐρέ το, καὶ σὲ δίδω διακόσια φλωρία· εἰ δὲ μὴ, θέλω λάβειν τὰ χρειώδη μέτρα διὰ νὰ θανατωθῆς ὡς πλάνος."

Τὸν ταλαίπωρον Ἀχμέτην! ὁ οὐρανὸς κατέβη καὶ τὸν ἐπλάκωσε. Πολλὴν ὥραν ἔστεκε μὴ δυνάμενος νὰ σαλεύσῃ· περιίλυτος ὅτι ἡ πολυαγαπημένη αὐτοῦ σύζυγος, διὰ τῆς φιλαντίας καὶ τοῦ φθόνου της, εἶχε φέρειν αὐτὸν εἰς τόσον δεινὴν θέσιν· τέλος, ἐξεφώνησε τρανά, "Ὁ γύναι, γύναι, εἰς τὸν ἀνδρα εἶσαι πλέον φθοροποιὰ παρ' ὁ φαρμακερὸς δράκων τῆς ἐρήμου!"

Τὸ χαμένον ρουβίνιον τὸ εἶχε κρυμμένον ἡ συμβία τοῦ ἀδαμαντοδέτου· ἀνήσυχος δὲ φυσικά καὶ περίφοβος διὰ τὸ ἐγκλημα τῆς, εἶχε στείλειν μίαν θεράπαιναν νὰ κατασκοπεύῃ τοῦ ἀνδρός αὐτῆς τὰ κινήματα. Ἡ δούλη αὕτη, ἀκούσασα τὸν Ἀχμέτην νὰ παραβάλλῃ τὴν γυναῖκα μὲ τὸν φαρμακερὸν δράκοντα, ἐβεβαίωθη ὅτι αὐτὸς ἐγνώριζε τὰ πάντα. Ἐδραμελοῖπὸν εἰς τὴν κυρίαν της, καὶ ἐξεφώνησε, "Σ' ἐφάνερωσεν, ἀγαπητῆ μου δέσποινα, ἀχρεῖός τις ἀστρολόγος· καὶ ἐδιηγῆθη ὄλα ὅσα εἶχεν ἰδεῖν καὶ ἀκούσειν."

Τοῦ ἀδαμαντοδέτου ἡ γυνὴ ὑπῆγεν ἀμέσως εἰς ζήτησιν τοῦ ἀστρολόγου, καὶ, προσπεσοῦσα εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, "Χάρισέ με," εἶπε, "τὴν τιμὴν καὶ τὴν ζωὴν μου, καὶ σὲ τὰ ἐξομολογούμαι ὄλα."

"Τί τάχα ἐμπορεῖς νὰ μ' ἐξομολογήθῃς ἐσὺ;" ἐφώναξεν ἐκπεπληγμένος ὁ Ἀχμέτης.

"Ὁ! τίποτε, τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζεις ἤδη. Ἐγὼ ἔκλεψα τὸ ρουβίνιον διὰ νὰ παιδεύσω τὸν

ἄνδρα μου, ὅστις μὲ κακομεταχειρίζεται· ἐστοχάσθην δὲ νὰ πλουτήσω ἐγὼ, καὶ νὰ θανατωθῆ ἐκείνος. Παρακαλῶ μόνον νὰ μὲ λυπηθῆς, καὶ προθύμως θέλω κάμειν ὅ,τι μὲ προστάξῃς.

Ὁ Ἀχιμέτης εἶπε τότε μὲ πολλὴν σοβαρότητα, Ἔναι, μεγάλη σου καλοτυχία ὅτι ἦλθες νὰ μ' ἐξομολογήθῃς, καὶ νὰ ζητήσῃς ἔλεος. Ἐπίστρεψε εἰς τὸν οἶκόν σου, βάλε τὸ ρουβίνιον ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀνδρός σου, καὶ οὐδεὶς ποτὲ θέλει ὑποπτευθῆν τὸ ἐγκλήμα σου. Ἠκολούθησε δὲ αὐτὴν εἰς τὸν οἶκόν της, ἔειπεν εἰς τὸν ἀδαμαντοδέτην, ὅτι τὸ ρουβίνιον ἔκειτο ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης του. Ὁ ἀδαμαντοδέτης ἐστοχάσθη μὲν παράφρονα τὸν Ἀχιμέτην, ἀλλ' ἔδραμεν εἰς τὴν κλίνην, ὅπου εὗρηκε τὸ ρουβίνιον εἰς τὸν περιγραφέντα τόπον. Ἐπιστρέψας δὲ εἰς τὸν Ἀχιμέτην, ὠνόμασεν αὐτὸν σωτήρα του, καὶ τὸν ἔδωκε τὰ διακόσια φλωρία, δηλοποιῶν συγχρόνως ὅτι αὐτὸς ἦτον ὁ πρῶτος ἀστρολόγος τοῦ αἰῶνός του.

Οἱ ἔπαινοι ὅμως οὗτοι ποσῶς δὲν ἐχαροποιήσαν τὸν ἄθλιον σκυτοτόμον· ὑπέστρεψε δὲ εἰς τὸν οἶκον πλέον ἐγγνώμων διὰ τοῦ κινδύνου τὴν ἀποφυγὴν παρὰ ἐξεπαρμένους ἀπὸ τὴν καλοτυχίαν. Ἡ γυνὴ του ἔδραμε πρὸς αὐτὸν, ἐκφωνοῦσα, Ἄγαπητέ μου ἀστρολόγε! τί νέον; ἐπέτυχες; Ἰδοῦ, εἶπεν ὁ Ἀχιμέτης μὲ πολὺ σοβαρὸν, διακόσια φλωρία! Τώρα ἐλπίζω νὰ εὐχαριστηθῆς, καὶ νὰ μὴ με βιάσῃς πλέον νὰ ὀψοκινδυνεύσω τὴν ζωὴν μου. Ἀλλ' ἐκείνη ἐσυλλογίζετο μόνον, ὅτι τώρα ἠθέλει ἐμπορέσειν νὰ συνερισθῆ μὲ τὴν γυναῖκα τοῦ πρώτου ἀστρολόγου. Θάρρει, ἀγαπητέ μου σύζυγε, τὸν εἶπε· τοῦτο δὲν εἶναι παρὰ τὸ πρῶτον ἄθλόν σου εἰς τὸ εὐγενές σου ἐπάγγελμα. Ἐμπρὸς, καὶ πλούτη καὶ τιμαὶ μᾶς περιμένουν. Εἰς μάτην ἤλεγξε τὴν μοῖραν αὐτῆς ὁ Ἀχιμέτης. Ἡ Σιττάρα ἐκατηγόρησεν αὐτὸν ὅτι δὲν τὴν ἠγάπα, καὶ τέλος ἐφοβέρισε πάλιν νὰ τὸν ἀφήσῃ. Ἡ ἀπειλὴ αὕτη ἐτάραξε τὴν καρδίαν τοῦ Ἀχιμέτη, ἔο δὲ δυστυχῆς ἐσυμφώνησε νὰ κάμῃ ἄλλην μίαν δοκιμὴν. Ὄθεν, ἐκβῆκε τὴν ἐπαύριον φωνάζων ὡς ἀρχήτερα. Πλήθη πάλιν τὸν ἐπερικύκλωσαν, ἀλλὰ τώρα μὲ θαυμασμὸν, ὄχι πλέον μὲ περιγέλωτα· καθότι ἡ φήμη εἶχε μεταβάλλει τὸν πτωχὸν σκυτοτόμον εἰς τὸν σοφώτατον ἀστρολόγον τῆς Ἰσπαχάν.

Ἐνῶ ἔχασκαν αὐτὸν ὅλοι, ἐπέρασε μία κυρία, ἥτις, μαθοῦσα τὰ περὶ τοῦ νέου ἀστρολόγου, ὑπῆγε πρὸς τὸν Ἀχιμέτην, καὶ εἶπεν, Ἄν εὗρης τὸ περιδέαιον καὶ τὰ ἐνώτιά μου, τὰ ὅποια ἔχασα πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ λουτρόν, σὲ δίδω πενήτηκοντα φλωρία. Ὁ ἄθλιος σκυτοτόμος ἀπέμεινε συγκεχυμένος, καὶ, κλίνας πρὸς τὴν γῆν,

ἐσυλλογίζετο μόνον πῶς νὰ μὴ φανερωθῆ δημοσίως ἡ ἄγνοιά του. Ἡ κυρία εἶχε σχίσαι μέσα εἰς τὸ πλῆθος τὸ κάτω μέρος τῆς καλύπτρας τῆς. Παρετήρησε δὲ τοῦτο ὁ Ἀχιμέτης, καὶ θέλων νὰ εἰδοποιήσῃ αὐτὴν μὲ τρόπον εὐγενικόν, ἐψιθύρισε, Κυρία, κῦτταξε τὴν σχισμάδα. Ὁ λόγος οὗτος τὴν ὑπενθύμισεν εὐθύς ποῦ εἶχεν ἀποθέσειν τὰ ἀδαμαντικά, ὥστε περιχαρῆς ἐξεφώνησε, Στάσου ἐδῶ, μεγάλε μου ἀστρολόγε, νὰ σὲ φέρω τὰ εὐρετήκια. Μετ' ὀλίγον ὑπέστρεψε, κρατοῦσα εἰς τὴν μίαν χεῖρα τὰ ἀδαμαντικά, εἰς δὲ τὴν ἄλλην ἐν πουργίον. Ἀάβε, εἶπε, τὸ χρυσίον τοῦτο, θαυμαστὴ ἄνερ, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι ἀποκεκαλυμμένα ὅλα τῆς φύσεως τὰ μυστικά. Ὅτε μὲ εἶπες νὰ κντάξω τὴν σχισμάδα, ἐνθυμήθην τὴν σχισμάδα πλησίον εἰς τὸ θεμέλιον τοῦ τοίχου εἰς τὸ λουτρόν, ὅπου τὰ εἶχα κρύψειν. Τώρα ὑπάγω εἰς τὸν οἶκόν μου μὲ πνεῦμα ἤσυχον, γνωρίζω δὲ τὴν χάριν εἰς μόνον ἐσέ.

Ἐπέστρεψε καὶ ὁ Ἀχιμέτης εἰς τὸν οἶκον, ἐγγνώμων πάλιν εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀπόφασιν ἔχων σταθερὰν νὰ μὴ δοκιμάσῃ ποτὲ πλέον· ἀλλ' ἡ ὥραία τῆς σύζυγος μὲ νέας παρακαλέσεις ἔπειλας ἔκαμεν αὐτὸν νὰ ἐξακολωθῆ διατρέχων τὸ στάδιον ἀστρολόγου.

Περὶ τὸν καιρὸν τοῦτον ἐληστεύθη τὸ βασιλικὸν ταμεῖον ἀπὸ τεσσαράκοντα κιβώτια χρυσῆ καὶ πολυτίμων λίθων. Οἱ ὑπουργοὶ κατέβαλαν πᾶσαν ἐπιμέλειαν διὰ νὰ εὗρωσι τοὺς κλέπτας· ἀλλ' εἰς μάτην. Ὁ βασιλεὺς ἐκάλεσε τὸν ἀστρολόγον τῆς, καὶ εἰδοποίησεν αὐτὸν ὅτι, ἂν δὲν εὗρισκοντο οἱ ληστὰι ἐντὸς διωρισμένου τινὸς καιροῦ, καὶ αὐτὸς καὶ οἱ προὔχοντες ὑπουργοὶ ἠθέλει ἐξάπαντος θανατωθῆν. Μία μόνον ἡμέρα ἔλειπε, καὶ ὅμως οὔτε ἶχνος τῶν ληστῶν δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀνακαλυφθῆν. Ἐσυμβουλευθῆ λοιπὸν ὁ ἀστρολόγος νὰ καλέσῃ τὸν Ἀχιμέτην, ὅστις ἦτον ἤδη μέγας καὶ πολὺς διὰ τὰς ἀνακαλύψεις του. Ἰδὲ τ' ἀποτελέσματα τῆς φιλοδοξίας σου, εἶπεν ὁ Ἀχιμέτης πρὸς τὴν σύζυγον αὐτοῦ· ὁ βασιλικὸς ἀστρολόγος ἤκτισε τὴν αὐθάδειάν μου, καὶ θέλει μὲ θανατώσειν ὡς λαοπλάνον.

Ἐμβὰς ὅμως εἰς τὸ παλάτιον, ἶδε μὲ θαυμασμὸν νὰ ἔρχεται εἰς προὔπαντησιν αὐτοῦ ὁ κορυφαῖος ἀστρολόγος· ἐξεπλάγη δὲ πολὺ μᾶλλον ἀκούσας τὰ λόγια ταῦτα· Αἱ ὁδοὶ τοῦ Κυρίου, πολυμαθέστατε Ἀχιμέτη, εἶναι ἀνεξερεύνητοι· πολλάκις ταπεινῶναι τοὺς ὑψηλοὺς, ὑψόνει δὲ τοὺς τεταπεινωμένους· ἦλθεν ὁ καιρὸς μου νὰ καταβιβασθῶ, ὁ ἰδικὸς σε δὲ νὰ προβιβασθῆς. Τὴν ὀμιλίαν ταύτην διέκοψε μὴνυτῆς ἐκ τοῦ βασιλέως, παρακαλῶν νὰ εἰσελθῇ ὁ Ἀχιμέτης.

Ὅτε παρεστάθη ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, κλίνας τὸ σῶμα μέχρι ἐδάφους, εὐχήθη μακροβιότητα καὶ εὐδαιμονίαν εἰς τὴν αὐτοῦ μεγαλειότητα. Εἶπέ με, Ἀχιμέτη, ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς, ποῖος ἔκλεψε τὸν θησαυρόν μου; Τεσσαράκοντα ἦσαν οἱ κλέπται, ἀπεκρίθη ὁ Ἀχιμέτης· Τίνες ἦσαν, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, καὶ τί ἔκαμαν τὸν χρυσὸν καὶ τοὺς ἀδαμαντας; Εἰς τὰς ἰρωτήσεις ταύτας, εἶπεν ὁ Ἀχιμέτης, δὲν δύναμαι ν' ἀποκριθῶ τώρα· ἀλλ' ἐλπίζω νὰ εὐχαριστήσω τὴν μεγαλειότητά σας, ἂν μὲ χαρίσετε τεσσαράκοντα ἡμέρας διὰ νὰ κάμω τοὺς λογαριασμούς μου. Σὲ τὰς χαρίζω, εἶπεν ὁ βασιλεὺς· ἀλλ' ἐάν μετὰ τὴν παρέλευσιν αὐτῶν δὲν εὗρεθῇ ὁ θησαυρὸς, θέλεις πληρώσειν μὲ τὴν κεφαλὴν σου.

Ὁ Ἀχιμέτης ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον, μὲ ἀπόφασιν νὰ φύγῃ ἐκ πόλεως, ὅπου ἐκινδύνευε νὰ χαθῆ ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης αὐτοῦ φήμης. Ἀλλὰ μαθοῦσα τὴν ἀπόφασιν ἡ γυνὴ του, εἶπε πρὸς αὐτὸν καταφρονητικῶς, Ἀκουσε, Ἀχιμέτη! ἡ ἰδική μου ἀπόφασιν εἶναι νὰ μὴ φύγῃς· καὶ ἂν ζητήσῃς νὰ δραπετεύσῃς, θέλω εἰδοποιήσειν τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ βασιλέως, ὥστε νὰ θανατωθῆς καὶ πρὶν περάσωσιν αἱ τεσσαράκοντα ἡμέραι. Μὲ γνωρίζεις καλῶτατα, ἔδεν ἐμπορεῖς ν' ἀμφιβάλλῃς ὅτι θέλω φυλάξειν τὸν λόγον μου. Θάρρει λοιπὸν, ἔ προσπάθησε νὰ κάμῃς τὴν τύχην σου. Ὁ λόγος οὗτος κατετρόμαξε τὸν ἄθλιον Ἀχιμέτην. Ἔστω, εἶπε, σὲ ὑπακούω. Ἀλλὰ γνωρίζεις ὅτι δὲν εἶμαι γραμματισμένος, καὶ δὲν ἐξεύρω νὰ μετρῶ· λάβε λοιπὸν αὐτοὺς τοὺς τεσσαράκοντα φοίνικας, ἔ δίδε με κάθε βραδύ ἓνα μετὰ τὴν προσευχὴν μου, διὰ νὰ τοὺς βάλλω εἰς ἐν κουτίον, καὶ μετρῶν αὐτοὺς νὰ βλέπω πόσαι τῶν ὀλίγων ἡμερῶν, ὅσας ἔχω ἀκόμη νὰ ζήσω, εἶναι ἤδη περασμένοι.

Ἐν τῇ μεταξὺ, οἱ κλέπται εἶχαν μάθειν ἀκριβῶς ὅλα τὰ πρὸς ἀνακάλυψιν αὐτῶν μέτρα τῆς κυβερνήσεως. Εἰς ἀπ' αὐτοὺς ἔτυχε μέσα εἰς τὸ πλῆθος, ὅτε ὁ βασιλεὺς ἐκάλεσε τὸν Ἀχιμέτην, καὶ ἀκούσας ὅτι ἐδηλοποίησε σωστὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν κλεπτῶν, ἔδραμεν εἰς τοὺς συντρόφους του, καὶ ἐξεφώνησεν, Ὅλοι εὐρέθημεν! Ὁ Ἀχιμέτης εἶπεν εἰς τὸν βασιλέα ὅτι εἴμεθα τεσσαράκοντα. Δὲν ἐχρειάζετο πολλὴ ἀστρολογία διὰ νὰ εὗρῃ τις αὐτὸ, εἶπεν ὁ ληστήρχης· ἐπειδὴ ἐκλέφθησαν τεσσαράκοντα κιβώτια, ἐσυμπέρανε φυσικὰ ὅτι ἦσαν τεσσαράκοντα οἱ κλέπται· μ' ὄλον τοῦτο, ἄς ἔχωμεν τὸν νοῦν μας. Ἐνας ἀπὸ ἡμᾶς πρέπει νὰ ὑπάγῃ ἀπόψε εἰς τὸ δῶμα τοῦ οἴκου του, καὶ ν' ἀκροασθῆ τί λέγει περὶ ἡμῶν πρὸς τὴν γυναῖκά του. Καθῶς

ἐνύκτωσεν, ἐστάλθη ἓνας τῶν κλεπτῶν εἰς τὸ δῶμα· ἐφθασε δὲ τὴν στιγμήν, ὅτε ὁ σκυτοτόμος ἐτελείωσε τὰς προσευχὰς του, καὶ ἡ Σιττάρα τὸν ἔδιδε τὸν πρῶτον φοίνικα. Ἄ! εἶπεν ὁ Ἀχιμέτης, ἐνῶ τὸν ἐλάμβανεν, οὗτος εἶναι ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς τεσσαράκοντα. Ἀκούσας ὁ κλέπτης τὰ λόγια ταῦτα, ἔσπευσε ὀπίσω, καὶ εἶπεν ὅτι μόλις ἔλαβε τὴν θέσιν του, καὶ ὁ Ἀχιμέτης εἶπεν εἰς τὴν σύζυγον αὐτοῦ, ὅτι ἦτον ἓνας ἀπὸ τοὺς τεσσαράκοντα. Δὲν ἐπιστεύθη μὲν ἡ εἰδησις αὕτη τοῦ κατασκόπου, ἀλλ' ἐγένετο ἀπόφασιν νὰ σταλθῶσι δύο τὴν ἐπαύριον τὸ ἑσπέρας, κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν. Ἐφθασαν δὲ καθ'αὐτὸ ἐνῶ ὁ Ἀχιμέτης ἐλάμβαιε τὸν δεῦτερον φοίνικα, καὶ τὸν ἤκουσαν νὰ ἐκφωνῆ, Ἀπόψε ἔχομεν δύο. Οἱ ἐκπεληγμένοι κλέπται ἐφυγαν, καὶ εἶπαν εἰς τοὺς ἀπίστους ἀκόμη συντρόφους τῶν τί ἤκουσαν. Τὴν τρίτην λοιπὸν νύκτα ἐστάλθησαν τρεῖς, τέσσαρες τὴν τετάρτην, καὶ οὕτω καθ'εξῆς. Τὴν ἐσχάτην ὑπῆγαν ὅλοι καὶ ὁ Ἀχιμέτης ἐξεφώνησε τρανοφώνως, Ἐσώθη ὁ ἀριθμὸς! ἀπόψε τοὺς ἔχομεν ὄλους, καὶ τοὺς τεσσαράκοντα!

Καμίμια πλέον ἀμφιβολία δὲν ἔμεινε· ἔ αὐτὸς ὁ ληστήρχης κατεπέισθη, ὅτι δὲν ἦτον ἐλπίς ν' ἀποφύγωσιν ἄνθρωπον οὕτω προικισμένον. Ὄθεν ἔδωκε γνώμην νὰ κάμωσιν αὐτὸν φίλον διὰ δωροδοκίας. Ἡ συμβουλή του ἐνεκρίθη, καὶ μίαν ὥραν πρὸ τῆς αὐγῆς ἐκρουσαν τὴν θύραν τοῦ Ἀχιμέτη. Ὁ ἄθλιος ἐπήδησεν ἀπὸ τὴν κλίνην, καὶ νομίζων ὅτι ἦλθαν οἱ στρατιῶται νὰ τὸν ἐπάρωσιν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ἐφώναξε, Γνωρίζω διατί ἦλθετε· ἄδικον καὶ πονηρὸν εἶναι τὸ ἔργον σας.

Θαυμασιώτατε! εἶπεν ὁ ληστήρχης, εἴμεθα πληροφορημένοι ὅτι γνωρίζεις διατί ἦλθαμεν. Ἐφέραμεν δύο χιλιάδας φλωρία, τὰ ὅποια σὲ δίδουεν, μὲ συμφωνίαν νὰ μὴν εἴπῃς τίποτε. Νὰ μὴν εἴπω τίποτε! ἀπεκρίθη ὁ Ἀχιμέτης· πῶς ἐμπορῶ νὰ σιωπῶ, ἐνῶ τόσον ἀδικοῦμαι; Ἐλέησέ μας! ἐξεφώνησαν οἱ κλέπται· μόνον χάρισέ μας τὴν ζωὴν, καὶ σ' ἐπιστρέφομεν ὄλον τὸν βασιλικὸν θησαυρόν.

Ἐπέταξεν ὁ σκυτοτόμος, ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ πληροφορηθεὶς ὅτι δὲν ὠνευρέτετο, ἔ ὅτι οἱ κλέπται ἦσαν ἀληθῶς ἐμπροσθέν τῆς, εἶπε σιμνοπρεπῶς, Κακοῦργοι! κατελάβετε ὅτι δὲν δύνασθε ν' ἀποφύγετε τὸ διορατικόν μου· εἰς ἐμὲ εἶναι γνωστὴ καὶ ἡ θέσις παντὸς ἀστέρος εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Ἐσώθητε μὲ τὴν μετάνοιάν σας· ἀλλὰ πρέπει ν' ἀποδώσετε ὅλα ὅσα ἐκλέψετε. Ὑπάγετε κατευθεῖαν, σηκώσετε τὰ τεσσαράκοντα κιβώτια ἀπαρράλλκτως καθὼς τὰ εὗρηκετε, καὶ χῶσετε αὐτὰ εἰς ἐπὶς ποδὸς βάθος,

ὑπὸ τὸν μεσημβρινὸν τοῖχον τοῦ παλαιοῦ χαλασμένου λουτροῦ. Ἄν κάμετε τοῦτο ἀκριβῶς κατὰ τὴν διαταγὴν μου, σὰς χαρίζω τὴν ζωὴν· εἰ δὲ μὴ, εἶδοθε χαμένοι καὶ σεῖς καὶ αἱ οἰκογενεαὶ σας!

Οἱ κλέπται, ὑποσχεθέντες ὑπακοὴν, ἀνεχώρησαν. Μετὰ δύο περιήσαντες ἡμέρας ἦλθαν οἱ βασιλικὸι δορυφόροι, καὶ διώρισαν τὸν Ἀχιμέτην νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ. Ἀπεχαιρέτησε λοιπὸν φιλοστόργως τὴν γυναῖκά του, χωρὶς νὰ τὴν γνωστοποιήσῃ τὸ συμβεβηκός, ἐκείνη δὲ ἐπρότρεψεν αὐτὸν νὰ ἔχῃ θάρρος.

Ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἐστάθη μὲ ἰλαρὸν πρόσωπον ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, ὁ ὁποῖος, ἰδὼν αὐτὸν, εἶπεν ἀμέσως, Ἐπιβουλή σου προμηγύουν καλὸν ἀνεκάλυψες τὸν θησαυρόν μου; Ἐπιβουλή σου προμηγύουν καλὸν ἀνεκάλυψες τὸν θησαυρόν μου; Τοὺς κλέπτας, ἢ τὸν θησαυρόν θέλει ἡ μεγαλειότης σας; Οἱ ἀστέρες χαρίζουν μόνον τὸ ἓν ἢ τὸ ἄλλο, εἶπεν ὁ Ἀχιμέτης, ἢ δύναιμαι νὰ σὰς παραδώσω ὅποιον θέλετε, ἀλλ' ὄχι καὶ τὰ δύο. Ἡθελε μὲ λυπήσειν νὰ μὴ παιδεύσω τοὺς κλέπτας, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς, ἀλλ' ἂν δὲν ἦναι τρόπος νὰ λάβω καὶ τὰ δύο, προτιμῶ τὸν θησαυρόν. Ἐἰς δὲ τοὺς κλέπτας ὑπόσχεσθε τελείαν καὶ πλήρη συγχώρησιν; Ἐπιβουλή σου προμηγύουν καλὸν ἀνεκάλυψες τὸν θησαυρόν μου. Ἐπιβουλή σου προμηγύουν καλὸν ἀνεκάλυψες τὸν θησαυρόν μου. Ἐπιβουλή σου προμηγύουν καλὸν ἀνεκάλυψες τὸν θησαυρόν μου. Ἐπιβουλή σου προμηγύουν καλὸν ἀνεκάλυψες τὸν θησαυρόν μου.

Ὁ βασιλεὺς καὶ ὅλοι αὐτοῦ οἱ μεγιστάνες ἠκολούθησαν τὸν σκυτοτόμον εἰς τὰ ερείπια τοῦ παλαιοῦ λουτροῦ. Ἐκεῖ δὲ, ἀντιπαραστέχοντες εἰς τὸν οὐρανὸν ὁ Ἀχιμέτης, ἐπιβουλή σου προμηγύουν καλὸν ἀνεκάλυψες τὸν θησαυρόν μου. Ἐπιβουλή σου προμηγύουν καλὸν ἀνεκάλυψες τὸν θησαυρόν μου. Ἐπιβουλή σου προμηγύουν καλὸν ἀνεκάλυψες τὸν θησαυρόν μου. Ἐπιβουλή σου προμηγύουν καλὸν ἀνεκάλυψες τὸν θησαυρόν μου.

Ἀπερίγραπτος ἦτον ἡ χαρὰ τοῦ βασιλέως· ἀμέσως ἐδιώρισεν τὸν Ἀχιμέτην πρῶτον ἀστρολόγον, τὸν ἔδωκεν οἰκίαν εἰς τὸ παλάτιον, καὶ εἶπεν ὅτι πρέπει νὰ νυμφευθῇ τὴν μονογενῆ του θυγατέρα. Ἡ νέα βασιλοπούλα δὲν ἐδυσχερестήθη μὲ τὴν ἐλόγησιν τοῦ πατρὸς της· διότι, ἀγαπῶσα τὴν ἀρετὴν ὑπὲρ πάντων ἐγκόσμιον, ἐσεβάζετο τὰ νομιζόμενα προτερήματα τῆς Ἀχιμέτης. Πάραυτα ἐτελεσθῆναι τὸ βασιλικὸν θέλημα· ὁ σκυτοτόμος ἐγένετο γαμβρὸς τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ὁ χαρακτήρ του ἐμείνεν ἀπαράλλακτος. Πρῶτος ἔταπεινός ἐν καιρῷ δυστυχίας, ἦτο μετριοφρων καὶ ἰλαρὸς εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς εὐτυχίας.

Συναισθανόμενος τὴν ἰδίαν του ἄγνοιαν, ἀπέδιδε πάντοτε τὴν καλὴν αὐτοῦ τύχην εἰς μόνον τὴν εὐνοίαν τοῦ Θεοῦ. Καθημέραν ἐπροσκολλάτο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς τὴν νεόνυμφον αὐτοῦ ὡραίαν καὶ ἐνάρετον ἡγεμονίδα· καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ μὴ στοχάζεται πόσον ἦτον ἐναντίος ὁ χαρακτήρ αὐτῆς εἰς τὸν τῆς προτέρας γυναικὸς του, τῆς ὁποίας τὴν ἄλογον καὶ ἄπονον κενοδοξίαν ἠσθάνετο τότε πληρέστατα.

Ἡ δὲ Σιττάρα ἰδὼν ἀηλιτισμένη, ὅτι ἐπληρώθησαν μὲν αἱ διὰ τὸν προβιβασμὸν ἐκείνου εὐχαὶ της, ἀλλ' ὅτι αἱ ἰδικαὶ της ἐπιθυμίαι εἶχαν παντάπασιν ματαιωθῆναι. Ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἦτο πρῶτος ἀστρολόγος· ἦτον ἀρετὰ πλούσιος, ὥστε νὰ κάμῃ τὴν γυναῖκά του νὰ ὑπερβαίῃ κατὰ τὴν πολυτέλειαν ὅλας τὰς κυρίας τῆς Ἰσπαχᾶν, ὅσας ἐπὶ τὴν πόλιν ἦσαν· ἀλλ' εἶχε νυμφευθῆναι μίαν ἡγεμονίδα, καὶ κατὰ τὴν Περσικὴν συνήθειαν ἢ προτέρα σκληρὰ ἔαχε ἀκατακτάτους γυμνῶν τοῦ ἐξωρίσθη ἀπὸ τὸν οἶκον. Οἱ διαλογισμοὶ οὗτοι ἐβασάνιζαν καὶ κατέτρωγαν αὐτὴν, ὥστε τότε κλέον ὑπερεπεθύμει τὸν ὄλεθρον τοῦ Ἀχιμέτη, καὶ μετὰ καιρὸν ἐζήτησε τῆναι νὰ ἐκδικηθῇ· ἀλλ' ἀνεκαλύφθησαν οἱ σκοποὶ της, καὶ, μολονότι τῆς ἐχάρισεν ὁ βασιλεὺς τὴν ζωὴν, ἀφέθη ὁμοῦ πάμπαν καὶ δυστυχεστάτη, ἐλείπειν ἀποτυχίας θῦμα, καὶ φθόνου παρανάλωμα. Τὸ πάθημα τῆς Σιττάρας ἐμπορεῖ νὰ γένη μάθημα σωτηριῶδες εἰς ὅλας ἐκείνας, ὅσαι δέχονται τὸν φθόνον εἰς τὰ στήθη, καὶ προσπαθοῦν δι' ἀτόπων καὶ ἀδικαιολογητῶν μέσων νὰ ἐπιτύχωσι τοὺς σκοποὺς των.

Ἐν τῷ μεταξῷ, ὁ ἀγαθὸς σκυτοτόμος εἶχε διορισθῆναι Βεζιρῆς· καὶ ἡ αὐτὴ ἀρετὴ, διὰ τὴν ὁποίαν ἐκρίνετο σεβασμὸς ἄξιος εἰς τὸ ταπεινὸν αὐτοῦ ἐπιτήδειον, ἐκαμνεν αὐτὸν ν' ἀγαπάται καὶ νὰ τιμᾶται εἰς τὰς ὑψηλὰς θέσεις, ὅπου εἶχε προβιβασθῆναι.

ὍΤΑΝ μᾶς ἀκολουθῇ συμφορὰ τις, πρέπει νὰ στοχάζομεθα, ὅτι ἡ δυστυχία καὶ ἡ θλίψις δὲν εἶναι ὀλιγώτερον φυσικαὶ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον παρὰ ἡ ζωὴν καὶ ἡ χάλαρα, ἡ ἀνεμοζάλη καὶ ἡ τρικυμία· καὶ ὅτι ἠθελεν εἶσθαι ἐπίσης εὐλογον νὰ ἐπιζώμεν ἔτος χωρὶς χειμῶνα, καὶ ζωὴν χωρὶς βάρους.

ΑἴΤΙΣ τις ἐβαλεν ἀπ' ἐσπέρας εἰς τὸν κοιλῶνα της ἀρωματικὰ φυτὰ, ἀνθισμένα. Τὴν νύκτα ἐβλαπεν αὐτὴν τὸσον ἢ ὀσμὴ, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ καλέσῃ ἰατρὸν, ὅστις ἐδυσκολεύθη τὰ μέγιστα νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὴν εἰς τὰς αἰσθήσεις της.

Ὁ ΤΠΟΚΡΙΤΗΣ.

ΕἴΝΑΙ στρέψῃς τὰ ὄμματα εἰς τοῦ ὑποκριτοῦ τὰ ἔργα, βλέπεις αὐτὸν κάμνοντα ἐλεημοσύνην, προσευχόμενον, νηστεύοντα, ἐλέγχοντα καὶ τὰ κάμφωντα, ἄγουν τὰ μικρότατα τῶν ἄλλων σφάλματα, ζηλοῦντα ὑπὲρ τοῦ νόμου, διδάσκοντα ἀρετὴν καὶ ἀγιωσύνην· βλέπεις, λέγω, ἔομιλιαν, καὶ σχῆμα, καὶ βᾶδιμα τοῦ ὑποκριτοῦ, καὶ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐνδεδυμένα τὸ μῶρφωμα τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγιότητος· ὁθεν νομίζων, ὅτι αὐτὸς πράττει ταῦτα εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ σωτηρίαν ψυχῆς αὐτοῦ, εὐλαβεῖσαι αὐτὸν ὡς ἐνάρετον καὶ ἅγιον ἄνθρωπον· ἀλλ' εἰς ἐξετάσεως ἀκριβῶς τὰ περιστατικά, τὰ συνοδεύοντα τὰς πράξεις αὐτοῦ, βλέπεις φανερὰ, ὅτι αὐτὸς, ταῦτα ποιῶν, οὐδένα ἄλλον σκοπὸν ἔχει, εἰμὴ νὰ φανῇ ἅγιος ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, καὶ νὰ δοξασθῇ ὑπ' αὐτῶν· διὸ περὶ τῶν ὑποκριτῶν εἶπεν ὁ Κύριος, Πάντα τὰ ἔργα αὐτῶν ποιῶσι πρὸς τὸ θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις. Ἐάν δὲ τοῦτο μόνον, ἤγουν ἡ φιλοδοξία μόνον, ἦτον ὁ σκοπὸς τοῦ ὑποκριτοῦ, ἐβλαπτε μόνον ἑαυτὸν· αὐτὸς ὅμως ἔχει ἔτερον σκοπὸν, κύριον ἔτερον αὐτὸ, τὴν φιλοκέρδειαν.

Διὰ τῶν τοιοῦτων δολερῶν καὶ ἀπατηλῶν τῆς ὑποκρίσεως τρόπων ἀπατῶν ὁ ὑποκριτὴς τοὺς ἀνθρώπους, κερδαίνει τὴν ὑπόληψιν τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγιότητος· ὁθεν γίνεται κύριος τῆς καρδίας αὐτῶν· τότε δὲ ὁ λόγος αὐτοῦ ἔχει ἰσχὺν καὶ κράτος, τότε τρέχει ὁ κόσμος ὀπίσω αὐτοῦ, τότε προσπορίζεται ὄχι μόνον τιμὴν, καὶ εὐλαβίαν, καὶ προσκύνησιν, ἀλλὰ καὶ χρήματα, καὶ κτήματα, καὶ πάντα ὅσα ἐπιθυμεῖ.—ΘΕΟΤΟΚΗΣ.

Ἡ ΣΥΡΑ ΚΑΙ Ἡ ΕΡΜΟΠΟΛΙΣ.

Ἡ ΣΥΡΟΣ ἢ ΣΥΡΑ, μία τῶν Κυκλάδων, εἶναι περὶ τὴν ὥσιν ἐπιτοπλεῖστον, ἔχει ὅμως πρὸς τὰ νότια μέρη καὶ μικρὰς πεδιάδας ὀλίγον καλλιεργημένας· τὰ προϊόντα της εἶναι σῦκα, οἶνος ἐξαιρετός, ὀλίγα πορτογάλλια καὶ λεμόνια, καὶ κριθῆ. Ὁ λιμὴν αὐτῆς εἶναι ἀγαθὸς ἔτι εὐρύχωρος, χωρητικὸς ἕως 300 πλοίων. Παρεκτὸς τοῦ λιμένος τούτου ἔχει καὶ ἄλλον πρὸς τὰ νότια μέρη, ὀνομαζόμενον τῆς Χάριτος (della Grazia). Ἀνωθεν τοῦ πρώτου λιμένος εἰς τὴν ὑψώμα φαίνεται ἕως τὴν σήμερον μικρὸς τοῖχος, κτισμένος ἀπὸ μεγάλας τετραγώνους πέτρας. Πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐνέσθησαν αὐτοῦ διάφοροι στῆλαι καὶ μάρμαρα, ἀλλὰ καὶ τὴν σήμερον ἀκόμη σκάπτοντες πολλοὶ εἰς τὰ πέριξ τοῦ τοίχου τούτου διὰ νὰ κτίσωσιν οἰκίας, εὐρίσκων ἱκανὰ μνημεῖα μαρμάρου καὶ παμπόλους λίθους οἰκῶν. Ἐκ

τούτων ὄλων συνάγεται, ὅτι εἰς τὸ ὕψωμα τοῦτο ἦτον ἡ θέσις τῆς ἀρχαίας πόλεως Σύρου, πατρίδος τοῦ φιλοσόφου Φερεκίδου.

Ὅτι ἡ παλαιὰ αὕτη πόλις ὀνομάζετο Σύρος, ὁμώνυμος τῆς νήσου, ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὴν λέξιν CYROC ἐπάνω εἰς μάρμαρον ἐγχαραγμένην, εὐρεθὲν πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἰς τὸ αὐτὸ ὕψωμα.

Πρὶν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, ἡ Σύρος ἦτο νήσος ἄσημος, καὶ εἶχε μίαν μόνον κωμόπολιν ὁμώνυμον, κειμένην ἐπὶ λόφον δυσβάτου, καὶ βλέπουσαν πρὸς τὸ ἀνατολικονότιον. Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Τουρνεφορτίου, πρὸ ἐνὸς δηλονότι περιήπου αἰῶνος, ἡ κωμόπολις αὕτη περιεῖχε ὑπὲρ τὰς 6,000 κατοίκους τοῦ δυτικοῦ ἡμεῶν, καὶ 7 ἢ 8 οἰκογενεῖας τοῦ ἀνατολικῶν, τὴν σήμερον δὲ περιεῖχε τέσσαρας χιλιάδας κατοίκους, ὅλους δυτικούς, πληρὴ ὀλίγων τινῶν Ὀρθοδόξων.

Πολλοὶ τῶν κατοίκων τῆς κωμοπόλεως ταύτης, ἀμελοῦντες τὴν γεωργίαν, μετέβησαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἐπροσκολλῶντο εἰς ὑπηρεσίαν τῶν ἐκεῖ πλουσίων καὶ δυνατῶν ὁμοθησκῶν τῶν Εὐρωπαϊῶν, οἱ δὲ μένοντες εἰς τὴν νήσον ἐγεώργουν τὴν ὀλίγην αὐτῶν γῆν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐπορίζοντο ὀλίγην κριθῆν καὶ τὸν ἐξαιρετικὸν οἶνον των. Τοιαύτη ἦτον ἡ κατάστασις τῆς Σύρου μέχρι τοῦ 1821 ἔτους.

Ἡ δ' Ἐρμούπολις ἀνεβλάστησεν οὕτω πως—Καταρχᾶς τῆς ἐπαναστάσεως πολλὰ χιλιάδες Ἑλλήνων κατέφυγον εἰς τὴν Τήνον, καὶ τινες αὐτῶν ἤρχισαν νὰ πορίζονται τὰ ἀναγκαῖα διὰ τοῦ ἐμπορίου. Ἀλλ' ὁ ἐλλιπὴς αὕτης λιμὴν καὶ ἡ ὥσιν πρὸς τὸ ἐμπόριον ἀκατάλληλος θέσις, ἢ πανώλης τοῦ 1823, καὶ πολιτικὰ τινα αἰτία, ἠνάγκασαν πολλοὺς αὐτῶν νὰ ζητήσωσιν ἄστυλον εἰς ἀσφαλέστερον καὶ καταλληλότερον μέρος, καὶ ὡς τοιοῦτον ἐκλεξάν τὴν Σύρον. Ὁ εὐρύχωρος καὶ ἀσφαλὴς λιμὴν τῆς νήσου ταύτης, ἢ ἐμπορικὴ θέσις της, ἢ ὑπεράσπισις τὴν ὁποίαν ἐλάμβαναν τότε οἱ κάτοικοι ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν κυβερνήσιν ὡς δυτικοὶ, παρεκίνησαν καὶ τοὺς ἐν Τήνῳ ἐπιλοίπους ν' ἀκολουθήσωσι τὰ ἔργα τῶν πρώτων· ἐπειδὴ δὲ καὶ ἀλλαχόθεν ἐσυσσωρεύοντο πολλοὶ, ἠναγκάσθησαν νὰ κτίσωσι νέαν πόλιν, τὴν ὁποίαν ἐκάλεσαν ΕΡΜΟΠΟΛΙΝ.

Κεῖται δὲ ἡ Ἐρμούπολις μέρος μὲν εἰς τὸ χερσὸν παραθαλάσσιον, τὸ πλεῖστον δὲ εἰς λόφον, βλέπουσα πρὸς τὸ ἀνατολικονότιον. Τὴν σήμερον περιεῖχε πέντε χιλιάδας οἰκίας καὶ ἀποθήκας, καὶ δεκαπέντε χιλιάδας κατοίκους, συγκειμένους ἀπὸ οἰκογενεῖας Συμναίων, Χίων, Κυθωνίων, Θεσσαλονικίων, ἔτι διαφόρων ἄλλων. Τὰ καταρχᾶς οἰκήματα καὶ ἀποθήκαι των ἦσαν ἀπλᾶ καλύβαι, ἔτι διὰ τὴν πενίαν τῶν κτιτόρων,

καὶ διὰ τὸ προσωρινὸν τῶν οἰκοδομῶν· καθότι δὲν εἶχαν ποτὲ σκοπὸν οἱ ἄνθρωποι νὰ μείνωσι διὰ πάντα εἰς τὴν νέαν Ἐρμούπολιν. Ἄλλ' ἢ καθημερινὴ συνδρομὴ Ἑυρωπαϊκῶν καὶ Ἑλληνικῶν πλοίων, αἱ σχέσεις τοῦ ἐμπορίου μὲ τὰ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς ἐπικρατείας μέρη, καὶ πρὸ πάντων μὲ τὴν Αἴγυπτον, ἣτις εἶναι ἡ πηγὴ τῆς πανώλους, ἐνέπνευσε τὴν ιδέα εἰς τοὺς κατοίκους νὰ οἰκοδομησῶσι λοιμοκαθαρτήριον καὶ ὑγειονομεῖον. Ἀσφαλίσαντες δὲ οὕτω τὴν ὑγείαν τῆς πόλεως, ἐστρεψαν τὴν προσοχὴν αὐτῶν εἰς ἔργα θεοσεβῆ, καὶ διὰ φιλοτίμου συνδρομῆς ἀνηγέρθη κατὰ τὸ 1825, εἰς καλλίστην θέσιν, ναὸς περικαλλῆς, τιμῶμενος ἐπ' ὄνοματι τῆς Θείας Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος. Μετὰ τὴν σύστασιν τῶν θεαρέτων τούτων ἀγαθῶν ἐστερεῖτο ἡ Ἐρμούπολις νοσοκομεῖον, τοῦ ὁποίου τὴν οἰκοδομὴν ἔκαμεν ἀναγκαιοτάτην ἢ εἰς τὰ ἐδῶ συνδρομὴ πλήθους δυστυχῶν Ἑλλήνων. Ὅθεν καὶ τοῦτο οἰκοδομήθη, καὶ κατήντησε βαθμηδὸν ἐν ἀπὸ τὰ λαμπρότερα καταστήματα τῆς Ἐρμούπολεως. Διὰ ν' ἀπαντῶνται δὲ τὰ μεγάλα ἔξοδα, τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς διατήρησιν αὐτοῦ, ἔστειλαν οἱ ἔμποροι ἀναφορὰν πρὸς τὴν κυβερνησιν, παρακαλοῦντες αὐτὴν νὰ διατάξῃ νὰ προστεθῶσιν εἰς τὸ τελωνεῖον τῆς Ἐρμούπολεως μικρὰ τινα καὶ ἀνεπαίσθητα δικαιώματα. Τὴν δέησιν ταύτην ἐχάρισεν ἀμέσως ἡ τότε κυβερνησις, καὶ ἔκτοτε διατηρεῖται κάλλιστα τὸ κατὰ τὴν φύσιν αὐτοῦ, βοηθούμενον καὶ ἀπὸ τινὰς ἰδιαιτέρας συνδρομῆς.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τὸ ἐμπόριον ἦτον εἰς τὴν ἀκμὴν του, καὶ ἦτο θέαμα περιεργότατον νὰ βλέπῃ τις τὸ πλῆθος τῶν εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων ἐμπορικῶν πλοίων· ὅκτω ἕως ἑννέα χιλιάδες πλοῖα, μικρὰ καὶ μεγάλα, εἰσέρχοντο καὶ ἐξέρχοντο κατ' ἔτος. Τὸ ἐμπόριον δὲ τῆς Ἐρμούπολεως συνετέλεσε τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ κοινῆ σκοποῦ τῆς ἐπαναστάσεως· καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ἀγῶνος, ἐφωδιάζεν ὅλας τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις καὶ στρατόπεδα ἀπὸ τροφᾶς, πολεμφοδία, καὶ ἐνδύματα· δὲν ἔλειπε δὲ καὶ νὰ συνεισφέρῃ καθημέραν χρηματικὰς ποσότητας, ὥστε κατήντησεν ἡ Ἐρμούπολις τὸ καταφύγιον ὄλων τῶν δυστυχούντων ἀγωνιζομένων Ἑλλήνων.—Κατ' ἐπιτομήν, ἀπὸ τὸν ἙΡΜΗΝ ΣΥΡΟΥ.

ΟΙ ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ ΕΡΓΑΤΑΙ. ΑΡΙΘ. 7.

Οἱ Χωρικοὶ τῶν Ἑλβετικῶν Ἀλπεων.

Εἰς τὰς ἐπὶ τῶν Ἀλπεων περιοχὰς τῆς Ἑλβετίας, αἵτινες κρατοῦν ὅλα τὰ πρὸς ἀνατολὰς καὶ νότον μέρη τῆς χώρας αὐτῆς, ὡς καὶ τινα

τῶν κεντρικῶν, πᾶς κτήτωρ καλλιεργεῖ τὴν ἰδίαν του γῆν εἰς τὰς κοιλάδας· αἱ δὲ βοσκαὶ καὶ τὰ δάση εἶναι πάγκοινα. Ἀγελάδες συγκροτοῦν τὰ πλούτη τῶν εὐκαταστάτων, αἶγες δὲ χρησιμεύουν ὡς πόρος ζωῆς εἰς τοὺς πτωχοτέρους. Τὸ ζῶον τοῦτο εἶναι ἀρμοδιώτατον δι' ὄρεινὰς βοσκὰς, ἐπειδὴ ἀναβαίνει καὶ βόσκεται εἰς κρημνοὺς καὶ βράχους, ὅπου δὲν δύνανται τὰ πρόβατα. Τὸν δὲ χειμῶνα τρέφουν τὰς αἶγας ἀπὸ τοὺς κλάδους τῆς ἐλάτης. Αἶγες κάμνουν πλειότερον γάλα παρ' αἱ προβατῖναι, ἀλλ' εἶναι καὶ πλέον φθοροποιαὶ εἰς κήπους, φυταλιὰς, καὶ θάμνους. Εἰς τινα μέρη τῆς Ἑλβετίας ἀμέλγονται καθημέραν ἀπὸ μίαν ἀγελάδα ὡς δέκα ὀκτάδες γάλακτος. Γίνονται δὲ καὶ ποικίλα εἶδη τυροῦ, ὅστις εἶναι τὸ κυριώτερον ἐξαγωγίμιον προϊόν, καὶ ἀντὶ τοῦ ὁποίου προμηθεύονται οἱ κάτοικοι τὰ πρὸς ζῶν ἢ καὶ τρυφήν ἀναγκαῖα, ὅσα δὲν χορηγεῖ ὁ τόπος αὐτῶν. Τινὲς τῶν τυρῶν τούτων εἶναι διαβόητοι, καὶ κρατοῦν ὀλόκληρον πεντηκονταετηρίδα. Εἰς τὴν ἐπαρχίαν Γλάρου γίνεται τυρὸς τις, ὁ ὁποῖος μινύεται μὲ ἀρωματικὰς βοτάνας ἢ ἄνθη. Ἡ ἀξία τοῦ τυροῦ, βουτύρου, καὶ ἄλλων γαλακτοφυγμάτων ἐκτιμᾶται εἰς περίπου 45,000,000 δραχμῶν.

Αἱ εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Ἀλπεων κοιλάδες παράγουν ὀλίγα μὲν γεννηήματα, πλῆθος δὲ γεωυήλων, γογγυλίων, δαυκίων, καὶ ἄλλων ῥιζῶν. Γίνονται δὲ ἀφθόνως καὶ μήλα, ἀπίδια, κερᾶσια, καὶ δαμάσκηνα. Τὰ κάρφιμα ταῦτα δένδρα συγκροτοῦν εἰς τινὰς περιοχὰς δάση ὀλόκληρα. Ἡ ἀμπελος ὁμοῦ δὲν βλαστάνει, ἐκτὸς εἰς ὀλιγότατα μέρη.

Εἰς τὰς ἀνω κοιλάδας τῶν Ἀλπεων, ὅπου ὁ χειμῶν διαρκεῖ ἕξ ἢ ὀκτὼ μῆνας, κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ὁποίων ἀποκλείει τὰς συγκοινωνίας ἢ χιῶν, ἐκάστη οἰκογένεια πρέπει νὰ ἐναποταμιεύῃ ζωοτροφίαν διὰ τὸν καιρὸν αὐτῶν. Λέγεται δὲ ὅτι δι' ἑπταμελῆ οἰκογένειαν ἀπαιτεῖται ἢ ἑξῆς ποσότης.—40 ὀκτάδες παξιμάδιον, 360

ὀκτάδες γέωμηλα, 7 τυρία, ζυγιάζοντα καθὲν 9 ὀκτάδας· ἐκτὸς τοῦ γάλακτος τριῶν ἀγελάδων ἢ ἑπτὰ αἰγῶν. Μία τῶν ἀγελάδων σφάζεται εἰς τὸ διάστημα τοῦ χειμῶνος. Κατὰ τὴν φοβερὰν ταύτην τοῦ χρόνου περίοδον ἐνασχολεῖται ἡ οἰκογένεια εἰς τὸ νὰ κάμνῃ πανίον πρὸς ἰδίαν τῆς χρῆσιν· ὅθεν καὶ μικρὸν τι μέρος τοῦ εἰς ἐκάστην καλύβην ἀνήκοντος χωραφίου σπείρεται μὲ λίνον. Οἱ ἄνδρες καταγίνονται εἰς διαφόρους ἐργασίας ἐντὸς τοῦ οἴκου· γλύφουν ξύλα, κατασκευάζοντες διάφορα σκεύη πρὸς χρῆσιν ἢ καὶ καλλωπισμὸν, ὡς λεκάνας, κρούπαλα, (τσόκαρα), κουτάλια, κτλ., τὰ ὁποῖα πωλοῦν μετέπειτα εἰς τὰς πόλεις. Αἱ οἰκίαι εἶναι ὡς ἐπιτοπλεῖστον ξύλιναι, καὶ ἀποκεχωρισμέναι, ὥστε πυρκαϊαὶ νὰ μὴ διαδίδωνται. Γενικῶς εἶναι μεγάλαι καὶ στερεαί· φυλάσσονται καθαριώταται, ἔχουσιν ὑάλους εἰς τὰ παράθυρα, ἐκ τῶν ὁποίων ὁμοῦ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ ψύχους δὲν ἀνοίγει παρὰ τὸ ἐν τέταρτον. Ἐκτὸς τούτου, αἱ θερμοστραὶ μὲ τὰς ὁποίας ζεσταίνονται οἱ θάλαμοι, οὐσαι κατεσκευασμέναι ἀπὸ μαλακὴν, πορῶδη πέτραν, προξενοῦν ὁσμὴν τινα δυσάρεστον, διὰ τὴν ὁποίαν ὀλίγον μὲλι τοὺς κατοίκους, οἵτινες κάθηνται συνεχῆς ἡμέρας τὸν χειμῶνα συσσωρευμένοι εἰς ἐν δωματίον. Ἡ αἰφνίδιος μετὰ βασις ἀπὸ τὴν ἔξωθεν παγωμένην ἀτμοσφαῖραν εἰς τὴν θερμὴν τῶν οἰκημάτων ἐπιφέρει πολλὰ κρυολογήματα ἢ βῆχας, πολλάκις θανατηφόρα.

Ὁ πληθυσμὸς τῶν ὀρέων τούτων εἶναι διόλις ποιμενικός. Φραγμαὶ παχεῖς διαχωρίζουν τὰς κοιλάδας εἰς βοτανιφόρους ἀγρούς, εἰς πᾶσαν δὲ κατοικίαν εἶναι προσκολλημένα εὐρύχωρα κτηνοστάσια. Πᾶς οἰκοκύριος συγχωρεῖται νὰ ἐπαίρῃ εἰς τὰς ἐπὶ τῶν Ἀλπεων κοινὰς βοσκὰς τόσας ἀγελάδας τὸ καλοκαίριον, ὅσας ἐμπορεῖ νὰ διατηρῇ τὸν χειμῶνα μὲ τροφήν συνηγμένην εἰς τοὺς ἰδίους του ἀγρούς. Ἀφίνει δὲ τὴν χειμερινὴν του κατοικίαν τὸν Μάιον, καὶ προβαίνει μετὰ τῆς οἰκογενείας καὶ τῶν βοσκημάτων αὐτοῦ, φέρων ἐντάμα καὶ τινα ἐπιπλα καὶ σκεύη, εἰς τὰς ὁποίας ἡ χιῶν ἀφῆκεν ἤδη βοσκὰς, καὶ ὅπου ἔχει τὴν προσωρινὴν καλύβην του. Μένει δὲ αὐτοῦ ἕως τὸν Ἰουλίον, καὶ τὸν καιρὸν τούτον καταβαίνει διὰ μερικὰς ἡμέρας εἰς τὴν κοιλάδα πρὸς θερισμὸν τοῦ χόρτου. Περὶ τὰς ἀρχὰς Ἰουλίου, ὅτε πλέον καὶ αἱ ὑψηλότεραι βοσκαὶ εἶναι ἀπὸξηλασμέναι τῆς χιῶνος, προχωροῦν εἰς τὸ τρίτον ἢ θερινὸν οἰκημα, ὅπου μένουσιν ἕως τὰ μέσα Αὐγούστου· τότε δὲ ὁ καιρὸς ψυχραίνει παραπολύ εἰς τὰ ὕψη ἐκεῖνα, ἐκ τῶν ὁποίων τινα εἶναι 5000 πόδας ὑπὲρ τὴν πεδιάδα, καὶ ἀναγκάζονται νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰς μέσας βοσκὰς, ὅπου εἰς τὸ μεταξύ ὁ χόρτος ἔλαβε και-

ρὸν νὰ ἀναβλαστήσῃ. Οἱ ἄνδρες καταβαίνουν πάλιν εἰς τὴν κοιλάδα νὰ θερίσωσιν ἐκ δευτέρου τὸν χόρτον. Πρὸς δὲ τὰ τέλη Ὀκτωβρίου καταβαίνουν καὶ τὰ βοσκήματα εἰς τὴν κοιλάδα, τῆς ὁποίας τρώγουν τὸν μένοντα βραχὺν χόρτον, ἕωσού νὰ τὰ ὑποχρεώσῃ ὁ χειμῶν νὰ κλεισθῶσιν εἰς τὸ κτηνοστάσιον, ὅπου τρέφονται μὲ ξηρόχορτον. Τὸ γεῦμα μιᾶς οἰκογενείας τῶν ἀνθρώπων τούτων συνίσταται κοινῶς ἀπὸ βραστὸν γάλα, γέωμηλα, καὶ τυρίον ἐφετεινόν· παλαιὸν τυρίον προστίθεται κάποτε ὡς τρυφή. Καφεὶς πίνεται γενικώτατα τὸ πρῶν.

Αἱ ποιμενικαὶ τῆς Ἑλβετίας ἐπαρχίαι εἶναι, ὡς πρὸς τὸ εἶδος τῆς κυβερνήσεως, καθαραὶ δημοκρατίαι· τούτέστιν, ἡ ὑπερτάτη νομοθετικὴ ἐξουσία ἀπόκειται εἰς τὴν γενικὴν συνέλευσιν ὄλων τῶν ἀφῆτων κατοίκων ἐκάστης ἐπαρχίας, ὅσοι ἐπλήρωσαν τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας των. Ἡ βουλὴ αὕτη συνέρχεται εἰς ἀγρὸν τινα ἄπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ,—γενικῶς τὴν ἀνοίξιν,—ἢ συχνότερον, ἐὰν ἡ χρεῖα τὸ καλέσῃ. Αἱ ὑποθέσεις τῶν μικρῶν τούτων δημοκρατιῶν εἶναι ἀπλοῦσταται· ὅλαι δ' αἱ πλέον περιπλεγμέναι καὶ ὅσαι ἀφορῶσι τὸ ὄλον τῆς Ἑλβετίας θεωροῦνται εἰς τὴν λεγομένην Δίαιταν, ἣτις συγκροτεῖται εἰς μίαν τῶν πόλεων, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐκάστη ἐπαρχία στέλλει τὸν ἐπίτροπόν της. Οἱ ἐπίτροποι οὗτοι ἢ ἀντιπρόσωποι ἐκλέγονται κοινῶς ἐκ τῶν νομιμοτετέρων τῆς ἐπαρχίας. Μίαν φορὰν ἐστάθη τίμιος μὲν, ἀλλ' ἀγράμματος χωρικός. Οὗτος ἐπιστρέψας, καὶ παρασταθεὶς ἐνώπιον τῶν συμπατριωτῶν αὐτοῦ εἰς τὴν ἀκόλουθον γενικὴν ἐπαρχιακὴν συνέλευσιν, τοὺς εἶπεν ὅτι, ἂν ἤθελεν νὰ κυττάζονται τὰ συμφέροντά των εἰς τὴν Δίαιταν, δὲν ἔπρεπε νὰ στέλλωσιν ἀνθρώπους καθὼς αὐτῶν, οἵτινες ἐγνώριζαν μόνον τὰ περὶ βοσκημάτων ἢ γαλακτοφυγίων, ἀλλὰ σπουδασμένους ἢ κοσμογυρισμένους ἄνδρας, ἱκανοὺς νὰ καταλαμβάνωσι τὰς ὁμιλίαις τῶν ἄλλων ἐκείνων κυριῶν τῶν ἀπὸ τὰς πόλεις, καὶ ν' ἀποκρίνωνται εἰς τρόπον ὥστε νὰ λαμβάνωσιν ἀκρόασιν.

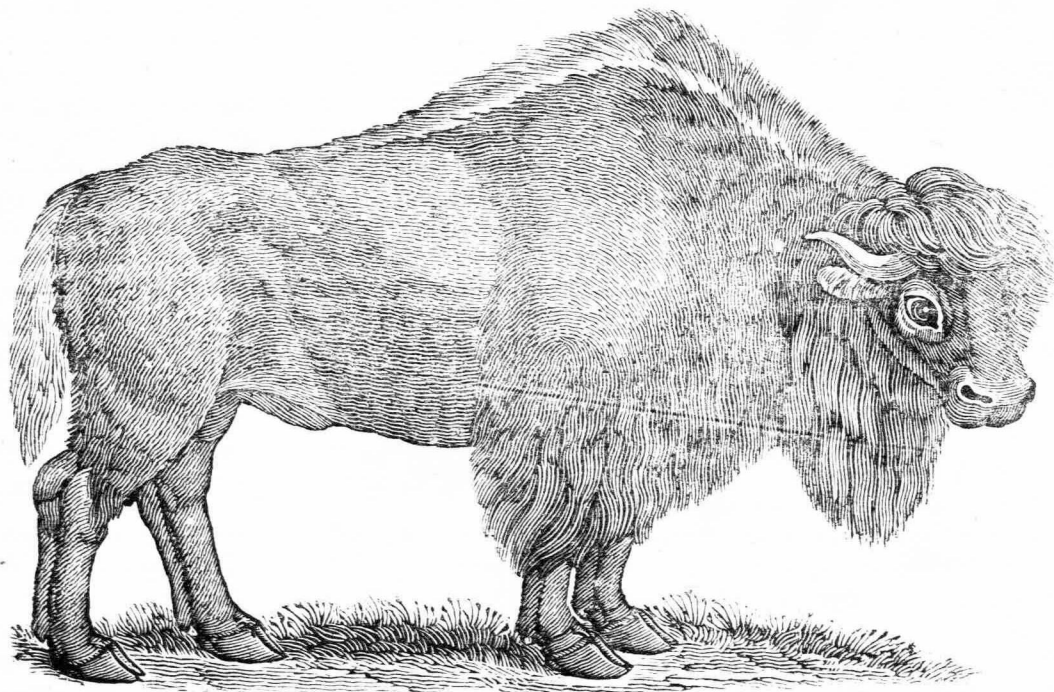
Ἐκ τῶν πολλοτάτων, ὅσοι λογίζονται πλούσιοι, ὀλίγοι ἀληθῶς εἶναι τοιοῦτοι. Ἐγὼ στοχάζομαι πλούσιον ἐκεῖνον, ὅστις ζῇ ἀπ' ὅτι ἔχει, δὲν χρεωστῆ, καὶ εἶναι εὐχαριστημένος. Καθότι δὲν ἐμπορεῖ τις νὰ προσδιορίσῃ τὴν ποσότητα τοῦ ἀργυρίου, ἢ τὴν ἔκτασιν τῶν ὑποστατικῶν, ἣτις δείχνει τὸν ἄνθρωπον πλούσιον· ἐπειδὴ κανεὶς δὲν εἶναι τῶν πλούσιων, ὅστις δὲν ἔχει τόσα, ὥστε νὰ μὴ ἐπιθυμῇ περισσότερα. Ἡ ἐπιθυμία πλειότερων δείχνει ἔλλειψιν, ἢ δ' ἔλλειψις εἶναι πενία.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΓΡΑΦΩΝ.

ΔΙΑΤΙ ἀράγε εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς φοβερᾶς ἡμέρας τῆς κρίσεως οὐδὲ ἓνα λόγον εἶπεν ὁ Κριτῆς οὐδὲ περὶ δικαιοσύνης, οὐδὲ περὶ σωφροσύνης, οὐδὲ περὶ ταπεινώσεως, οὐδὲ περὶ ἄλλης τινὸς ἀρετῆς, ἀλλὰ, παραστήσας ὅλην τὴν κρίσιν αὐτοῦ γινουμένην περὶ ἐλεημοσύνης, τοὺς μὲν ἐλεήμονας εὐλόγησε καὶ ἐδόξασε, τοὺς δὲ ἀνελεήμονας κατηράσθη ἔπαίδευσεν; Λοιπὸν, λέγεις, μόνη ἡ ἀρετὴ τῆς ἐλεημοσύνης σώζει τὸν ἄνθρωπον, κἂν γυμνὸς ὑπάρχη τῶν ἄλλων ἀρετῶν. Ὅστις ἀναγνώσῃ τὸ σημερινὸν Εὐαγγέλιον (Ματθ. 25.), ἐκεῖνος ταῦτα συμπεραίνει. Ναί, ἀληθῶς, ἀλλ' ἀράγε συλλογίζεται ὀρθά;

Ἐάν τις ἐμβῇ εἰς παράδεισον πλήρη παντοδαπῶν καρποφόρων δένδρων, μὴ ἰδὼν δὲ, μηδὲ περιεργασθεὶς πάντα τὰ μέρη αὐτοῦ, ἀλλὰ προσηλώσας τὰ ὄμματα εἰς ἓν μόνον μέρος, καὶ ἰδὼν ἐκεῖ μῆλας, συμπεράνη ὅτι μῆλα μόνον ἔχει ἐκεῖνος ὁ παράδεισος, ὀρθὸν ἀράγε εἶναι τὸ συμπέρασμα αὐτοῦ; ἀράγε λέγει τὴν ἀληθειαν, λέγων καὶ ἐπιβεβαιῶν, ὅτι μόνον μῆλα εὐρίσκεις εἰς ἐκεῖνον τὸν παράδεισον; Οὐχὶ ἂν αὐτὸς ἐστρεφε τὰ ὄμματα αὐτοῦ πανταχοῦ, καὶ περιεργάζετο πάντα τὰ μέρη τοῦ παραδείσου,

καὶ ἔβλεπε πάντα τὰ εἰς αὐτὸν δένδρα, τότε μόνον ἐδύνατο νὰ εἴπῃ τί περιέχει ἐκεῖνος ὁ παράδεισος. Τοῦτο αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς ἐκεῖνον, ὅστις, λαβὼν εἰς χεῖρας τὴν ἁγίαν Γραφὴν, ἀφήσας ὅλα τὰ λοιπὰ, ὅσα εἶναι εἰς αὐτὴν γεγραμμένα, ἀναγινώσκει ἓν μόνον κόμμα, ἐκ τούτου δὲ μόνον συμπεραίνει τί διδάσκει ὅλη ἡ θεία Γραφή· αὐτὸς σφάλλει ἀναμφιβόλως, ἐνίοτε πίπτει καὶ εἰς αἰρέσεις ἢ παραλογισμούς. Ὁλη ἡ ἁγία Γραφή συγκροτεῖ ἓν μόνον σῶμα, ἐν δὲ μέρος τοῦ σώματος δὲν εἶναι τὸ ὅλον σῶμα· ὅθεν ὅστις κόπτει αὐτὴν καὶ διαιρεῖ, ἔπειτα εἰς ἐνὸς μόνον κόμματος συμπεραίνει τί διαλαμβάνει τὸ ὅλον, οὐδέποτε συλλογίζεται ὀρθῶς. Ἄνθρωπε, ἐάν θελῆς νὰ κατανοήσῃς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως τὰ δόγματα, καὶ τὴν ἀληθινὴν βουλήν καὶ ἀπόφασιν τοῦ Θεοῦ, ἀνάγνωσε πρῶτον ὅλην τὴν θείαν Γραφὴν, ἔπειτα προσήλωσε τὸν νοῦν σου εἰς ἕκαστον μέρος αὐτῆς, συμβίβασε δὲ μετ' ἀλλήλων πάντα τὰ μέρη, ὅσα διαλαμβάνουσι περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως, καὶ τότε βλέπεις, ὅτι τὸ ἓν μέρος ἐξηγεῖ τὸ ἄλλο, τότε δὲ εὐρίσκεις τὸν πολύτιμον τῆς ἀληθείας μαργαρίτην, καὶ νοεῖς ἐννοίας ὀρθᾶς, καὶ κηρύττεις ἀληθείας σωτηριώδεις.—ΘΕΟΤΟΚΗΣ.

ΒΟΝΑΣΟΣ, Η ΒΙΣΩΝ, ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ.

Ο ΑΞΙΟΛΟΓΟΣ οὗτος βοῦς εἶναι ἴδιος τῆς Βορείου Ἀμερικῆς. Ἔως πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἐπιστεύετο γενικῶς, ὅτι ὁ οἰκιακὸς βοῦς, ὁ ἀγριὸς ταῦρος ἢ οὐρὸς τῆς Εὐρώπης ἢ Ἀσίας, ἢ ὁ Α-

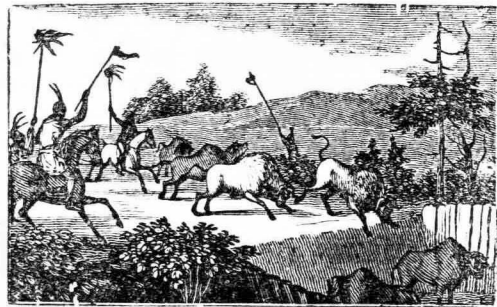
μερικανὸς βόνασος ἦσαν μόνον ποικιλίαι τοῦ αὐτοῦ εἶδους, ἢ, μ' ἄλλα λόγια, ὅτι ὁ οἰκιακὸς βοῦς ἦτον ὁ οὐρὸς ἠλλοιωμένος ὑπὸ τοῦ πολιτισμοῦ, ἢ ὅτι ὁ βόνασος ἦτον ὁ οὐρὸς ἠλλοιωμένος ὑπὸ τοῦ κλίματος. Τοιαύτην γνώμην εἶχεν ὁ

Βυρβῶν, ὁ Παλλᾶς, ἢ ἄλλοι ἐπίσημοι ζωολόγοι. Ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν δὲ ταύτην, ὅτι ὁ οὐρὸς καὶ ὁ βόνασος ἦσαν ταυτοεἶδεις, προέκυπτε ζήτημα ὁπωσοῦν δύσλυτον, ἤγουν τίνι τρόπῳ μετέβησαν τὰ ζῶα ταῦτα ἐκ τοῦ παλαιοῦ εἰς τὸν νέον κόσμον. Ἀλλὰ τώρα εἶναι ἀποδεδειγμένον, ὅτι ὁ οὐρὸς καὶ ὁ βόνασος συνιστοῦν διάφορα καὶ χωριστὰ εἶδη. Χαρακτηρίζουν δὲ τὸν βόνασον δεκαπέντε ζευγάρια πλευρῶν, (ὁ ἀγριόταυρος ἔχει μόνον δεκατέσσαρα), καὶ ἡ μεγίστη ἀσυμμετρία μεταξὺ τῶν ἐμπροσθίων καὶ ὀπισθίων αὐτοῦ. Τὴν τελευταίαν διάκρισιν προξενεῖ κατὰ μέρος τὸ ἄνωθεν τῶν ὤμων μέγα κύρτωμα. Εἶναι δὲ τὸ κύρτωμα τοῦτο ἐπίμηκες, ἐλαττούμενον κατὰ τὸ ὕψος, ὅσον ἐκτείνεται εἰς τὰ ὀπισθεν. Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς, τοῦ τραχήλου, καὶ τοῦ ἐμπροσθίου μέρους τοῦ σώματος εἶναι μακρᾶι ἢ δασεῖαι, σχηματίζουσαι πύγωνα ὑπὸ τὴν κάτω σιαγόνα, κρεμάμεναι δὲ καὶ ὑπὸ τὰ γόνατα. Αἱ μαλλωταὶ αὗται τρίχες εἶναι ὄχι ὀλιγώτερον ἐπίσημοι διὰ τὴν λεπτότητα παρὰ διὰ τὸ μῆκος. Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῆς χειμερινῆς καὶ θερινῆς ἐνδυμασίας τοῦ βονάσου στέκει μᾶλλον εἰς τὸ μῆκος παρὰ εἰς τὰς ἄλλας ποιότητας τῶν τριχῶν. Τὸ καλοκαίριον ἀπὸ τοῦ ὤμου καὶ ὀπίσω ἡ ἐπιφάνεια εἶναι σκεπασμένη μὲ βραχυτάτας λεπτὰς τρίχας, λείας καὶ μαλακὰς ὡς βελούτον. Ἐκτὸς τῶν εἰς τὰ ἐμπροσθία μακρῶν τριχῶν, αἱ ὁποῖαι μέχρι τινὸς εἶναι σκωριόχροοι ἢ κιτρινωπαί, τὸ χρῶμα εἶναι ὑπόμαυρον. Τὰ μαλλία ἢ αἱ τρίχες ἐνὸς μεγάλου βονάσου, ὅταν χωρισθῶσιν ἀπὸ τὸ δέρμα, ζυγιάζουν τρεῖς περίπου ὀκάδας. Τὰ κέρατα εἶναι κοντότερα παρὰ εἰς ὁποιοδήποτε ἄλλο εἶδος, σχεδὸν εὐθεία, μυτηρὰ, ὑπερβολῆ δυνατὰ, καὶ μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων εἰς τὴν βᾶσιν, καθὼς εἰς τὸν κοινὸν ταῦρον. Ἡ οὐρὰ εἶναι σχεδὸν ἓνα πόδα μακρὰ, ἔχει δὲ εἰς τὴν ἄκρην θύσανον (φοῦνταν), ὅστις εἶναι μαῦρος μὲν εἰς τοὺς ἀρρηννας, κόκκινος δὲ εἰς τὰς θηλείας. Τὰ ὄμματα εἶναι μεγάλα καὶ ἀγρία, τὰ μέλη ἰσχυρότατα, ἢ τὸ φαινόμενον τοῦ ζώου διόλου θηριωδέστατον καὶ φοβερόν. Κατὰ τὸ μέγεθος ὁ βόνασος εἶναι μὲν κατώτερος ἀπὸ τὸν οὐρὸν, ἀλλ' ὑπερβαίνει πᾶν ἄλλο εἶδος βοῦς. Εὐρέθησαν τινὲς ζυγιάζοντες ὑπὲρ τὰς 800 ὀκάδας, ἀλλὰ τὸ κοινότερον αὐτοῦ βᾶρος εἶναι 500 περίπου ὀκάδες· λέγεται ὅτι ὁ δυνατώτερος ἀνήρ δὲν ἐμπορεῖ νὰ σηκῶσιν ἕνα ἀπὸ τὴν γῆν ἐν δέρμα. Ἡ θήλεια εἶναι πολὺ μικροτέρα τοῦ ἀρρηννοῦ· δὲν ἔχει τὸσας μακρὰς τρίχας ἐμπροσθεν, καὶ τὰ κέρατά της δὲν εἶναι τὸσον μεγάλα, οὐδὲ τὸσον πολὺ σκεπασμένα ἀπὸ τὰς τρίχας. Οἱ θηλυκοὶ καὶ οἱ ἀρρηννοὶ σπίζουσι ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ Ἰουλίου

ἕως τὰς ἀρχὰς Σεπτεμβρίου· μετέπειτα δὲ χωρίζουσι αἱ θήλειαι ἀπὸ τοὺς ἀρρηννας, καὶ διαμένουσι εἰς χωριστὰς ἀγέλας. Γεννοῦν δὲ τὸν Ἀπρίλιον. Τὰ μοσχάρια σπανίως ἀφίνουσι τὴν μητέρα πρὶν γένωσιν ἐνὸς χρόνου, ἢ κάποτε σύρουσι ἐξοπίσω αἱ μάνναι τὰ νεογνὰ τριῶν ἐνιαυτῶν.

Οἱ βόνασοι περιφέρονται γενικῶς εἰς ζήτησιν τροφῆς τὸ πρωῒ καὶ τὸ ἑσπέρας, ἀποσύρουσι δὲ εἰς ἐλώδεις τόπους κατὰ τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας. Σπανίως προσφεύγουσι εἰς τὰ δάση, προτιμῶντες τὰς ἀνοικτὰς πεδιάδας, ὅπου τὰ χόρτα εἶναι μακρὰ καὶ πυκνὰ. Συγκροτοῦν δὲ παμμεγέθεις ἀγέλας, ὀδηγουμένας ὑπὸ τῶν θηριωδεστέρων καὶ δυνατωτέρων ταύρων. Καὶ εἰς τὰ δύο ταῦτα διαφέρουσι κατὰ τὸ ἦθος ἀπὸ τὸν οὐρὸν, ὅστις διάγει ὀλομόναχος εἰς τὰ βαθύτερα καὶ πληκτικώτερα μέρη τοῦ δάσους. Αἱ ἀγέλαι τῶν βονάσων ἔχουσι πολλάκις θανμάσιον ἔκτασιν καὶ πυκνότητα. Ἰαμιᾶς, λέγει τις, ἴδαμεν ἐμπροσθεν μας δέκα τοῦλάχιστον χιλιάδας τῶν ὠραίων τούτων ζώων. Τὸ πρωῒ ἐζητήσαμεν πάλιν τὴν ἐμπυχον εἰκόνα, ἀλλὰ καθ' ὅλην τὴν πεδιάδα, ἥτις ἀπ' ἑσπέρας ἔβρυν ἀπὸ γενναῖα ζῶα, δὲν ἔμενε κανέν. Φοβερώτατος τὴν πρόσοψιν ὁ βόνασος, δὲν ἐχθρεύεται ὅμως τὸν ἄνθρωπον, καὶ ποτὲ δὲν ὀρμᾷ κατ' αὐτοῦ, ἐκτὸς ἂν ἦναι πληγωμένος ἢ περικλεισμένος. Τὸν καιρὸν ὅποτε συνευρίσκονται οἱ ἀρρηννες καὶ αἱ θήλειαι, καὶ ὅτε τὰ πάθη τῶν πρώτων εἶναι εἰς πλήρη ἐνέργειαν, ὁ θόρυβος ὁ ἐκ τοῦ βρυχήματος τῶν ἀπείρων τέτων ἀγελῶν ὁμοιάζει βροντῆν, καὶ οἱ ἀρρηννες μάχονται πολλάκις συναλλήλως τὰς πλέον ἀπληλισμένας μάχας.

Βοσκόμενοι, διασκορπίζονται εἰς εὐμεγέθη πολλάκις ἐπιφάνειαν· ἀλλ' ὅταν προβαίνωσιν ἀγελῆδον, σχηματίζουσι πυκνὴν ἀδιαπέραστον στήλην, ἥτις, ἀφοῦ μίαν φορὰν κινηθῇ, στρέφεται δυσκολώτατα. Διακολυμβοῦν μεγάλους ποταμοὺς κατὰ τὴν αὐτὴν σχεδὸν τάξιν, κατὰ τὴν ὁμοίαν διαπεροῦν τὰς πεδιάδας· ὅταν δὲ φεύγωσι διωκόμενοι, εἶναι μάταιον νὰ σταθῶσιν αἰφνιδίως οἱ ἐμπροσθεν, καθότι τὸ ἐξοπίσω πλήθος, προβαίνει μὲ ὀρμὴν μανιώδη, σπρώχνει τὸς προηγμένους. Οἱ Ἰνδοὶ, ὀφελόμενοι κάποτε ἀπὸ τὴν ἔξιν ταύτην, δολοφονοῦσι ἀγέλην πρὸς τὴν γειτονίαν τινὸς κρημοῦ, καὶ διὰ κραυγῶν ἢ ἄλλων τεχνημάτων ἐκφοβίζοντες τὰ δυστυχεῖ ζῶα, ἀναγκάζουσι αὐτὰ νὰ σπευδῶσιν ὀρμητικῶς εἰς ἀναπόφευκτον ὄλεθρον. Τὸ κυνήγιον τῶν βονάσων συγκροτεῖ ἀληθῶς τὴν προσφιλεστέρην διασκέδασιν τῶν Ἰνδῶν, πολλὰ φυλαὶ τῶν ὀπίστων κρέμονται σχεδὸν διόλις ἀπὸ τὰ θηρία ταῦτα δι' ὅλα τὰ πρὸς ζοὴν. Φορεῖται δὲ αὐτὰ εἰτε

Ἰνδοὶ διώκοντες Βονάσους.

διὰ πυροβόλων, εἴτε βαθυηδὸν διώκοντες τα εἰς μικρόν τι διάστημα· τοῦτο δὲ κατορθώνουν βάλλοντες πῦρ εἰς τὰ χόρτα, τὰ πέριξ τοῦ τόπου εἰς τὸν ὁποῖον βόσκεται ἡ ἀγέλη.—διότι φοβιζόμενα ὑπὸ τοῦ πυρός, συσσωρεύονται διὰ τὸ ἀποφύγωσι· τότε δὲ θανατόνονται ἀπὸ τάγματα Ἰνδῶν χωρὶς προσωπικὸν τινὰ κίνδυνον· καὶ λέγεται ὅτι εἰς τοιαύτας περιστάσεις 1500 ἢ 2000 ἐφρονεῦθησαν κάποτε διαμιᾶς.

Τὸ κρέας τοῦ βονάσου εἶναι μὲν χονδρότερον παρὰ τὸ τοῦ κοινοῦ βοῦς, ἀλλὰ ἔ τρυφερότερον καὶ νοστιμώτερον. Τῶν ἀρρένων εἶναι ἀπαχὸν καὶ ἀνοστον κατὰ τοὺς μῆνας Αὐγούστου καὶ Σεπτεμβρίου. Εἶναι δὲ πολὺ εὐκολώτερον νὰ πλησιάσῃ τις πρὸς αὐτοὺς καὶ νὰ τοὺς φρονεῖσῃ παρὰ εἰς τὰς θηλείας, ἐπειδὴ δὲν εἶναι τόσοσιν ἀγρυπνοὶ· ἀλλ' αἱ θήλειαι προτιμῶνται διὰ τὴν πλειοτέραν λεπτότητα τῶν δερμάτων καὶ τὴν τρυφερότεραν σάρκα των. Τὸ κέρτωμα τοῦ βονάσου φημίξεται τὰ μέγιστα, καὶ λέγεται ὅτι, ὅταν μαγειρευθῇ καθὼς πρέπει, ὁμοιάζει μινελόν. Οἱ Ἰνδοὶ σκευάζουν αὐτὸ κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον· ἀφοῦ τὸ ἀποκόψωσιν ἐκ τῶν ὠμων, ῥάπτουν ἐπάνωθεν αὐτοῦ κομματίον δερματος, τοῦ ὁποῖου καιοῦν τὰς τρίχας· σκάπτουν ἔπειτα λάκκον εἰς τὴν γῆν, ὡς ἓνα πόδα βαθύν, ἔ ἀνάπτουν πυρκαϊάν ἐντὸς καὶ ἄνωθεν αὐτοῦ· εἰς τὸ πυρωμένον τοῦτο δοχεῖον βάλλεται τὸ κέρτωμα, καὶ σκεπάζεται μὲ χῶματα καὶ μὲ στάκτην. Ἀνατὴ φωτιά ἀνάπτεται πάλιν ἐπάνωθεν τοῦ φούρνου, καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ἔγιναν αἱ ἐτοιμασίαι αὗται τὴν ἐσπέραν μιᾶς ἡμέρας, τὸ κέρτωμα θέλει εἶσθαι ἐτοιμον διὰ νὰ φαγωθῇ τὴν ἐπαύριον τὸ μεσημέριον. Ἡ γλώσσα φημίξεται δευτέρα μετὰ τὸ κέρτωμα. Τὰ δέρματα τῶν βονάσων χρησιμεύουν ὡς ἐπαπλώματα εἰς τοὺς Ἰνδοὺς, καὶ εἶναι θαυμαστὴ κατὰ τοῦ ψύχους ὑπεράσπισις. Ἀπὸ δὲ τὸ μαλλίον αὐτῶν γίνονται σκιάδια, ὡς καὶ χονδρόν τι ὕφασμα δυνατῶτατον καὶ διαρκέστατον.

Παμπληθέστατοι βονάσοι σκοτόνονται κατ' ἔτος· ἔ εἶναι τῶντι ἀξιοθρήνητον ὅτι οἱ λευκοχροοὶ κυνηγοὶ ἀφανίζον τὰ πολὺτιμα ταῦτα κτή-

νη, ἀκόμη ἔ ὅταν ἔχωσιν ἀφθονίαν τροφῆς, μόνον διὰ τὸ κέρτωμα καὶ τὴν γλώσσαν. Ὄθεν οἱ βονάσοι ὀλιγοστεύουν κατ' ἔτος, καὶ μακρύνουν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀπὸ τὰς κατοικίας τοῦ πολιτισμένου ἀνθρώπου. Εὐρίσκονται δὲ τὴν σήμερον εἰς τὰ βόρεια καὶ δυτικὰ μέρη τῆς Ἀρκτικής Ἀμερικῆς, ὅπου δὲν ἐπροχώρησεν εἰσέτι ὁ πολιτισμός· σπανίως βλέπονται πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Μισσισίππου, ἢ πρὸς νότον τοῦ ἀγίου Λαυρεντίου. Εἶναι δὲ τινῶν γνώμη, ὅτι μετὰ χρόνου διάστημα ὄχι πολὺ ἀπομεμακρυσμένον οἱ βονάσοι, ὡς αἱ περιτριγυρίζουσαι αὐτοὺς Ἰνδικαὶ φυλαὶ, θέλουν ἐξαλειφθῆν ἀπὸ τῆς γῆς τὸ πρόσωπον.

ΑΓΡΟΤΙΚΑΙ ΣΚΗΝΑΙ.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2. Ἐξύβνησα τὴν ὄραν ταύτην· ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου βλέπω τὴν κοιλάδα, τὸν καταρράκτην, καὶ τὸν ἥλιον τὸν πρὸς τὸ δάσος φέγγοντα, καὶ πρὸς τοῦ ὁποῖου τὰς ἀκτίνας ὑποῦται συγκεντρούμενος κόσμος ἀμέτρητος χρυσοπτερυγῶν ἀτόμων.

Καταβαίνω εἰς τὴν βρύσιν, ὅπου φέρουσι τὴν λάγνην τῶν ἀγροτικῶν παρθένων, ἔ ἡ φαντασία εἰς τοὺς αἰῶνας τοῦ Ὀμήρου με μεταφέρει· ὦ, χαίρετε, ἀρχαῖαι! ὦ, χαίρετε, ἀπλοῖκαὶ συνήθειαι τῆς καλῆς Ἑλλάδος!

Ἰανουαρίου 4. Ποία νύξ ἡ χθεσινή! Ἐφώτιζεν ἡ σελήνη τὰς μεταξὺ τῶν δένδρων ἀποστάσεις, καὶ διέσπειρε δραγμάς ἀκτίνων εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ δάσους· ἡ δὲ θάλασσα κοιμωμένη, ἀντανέκλα τοὺς ἀστερισμοὺς τῆς νυκτός· τὰ πάντα ἦσαν σιγῆ καὶ ἡρεμία, ἐκτὸς τῆς βροντερᾶς περιδινήσεως τῶν χειμάρρων, καὶ τῶν διακεκομμένων στεναγμῶν τοῦ ἐρημιτικοῦ νυκτικῶρακος.

Εἰσῆλθον εἰς τὸ πλησιόχωρον κοιμητήριον, πατῶν ἔδαφος κατεστρωμένον ἀπὸ τὴν ἐρπουσαν μαλάχην καὶ τὸν ἀνθόχλωμον ἀσφόδελον· ὁ μελαγχολικὸς κυπάρισσος ἐσάλευεν ἐκπεπλεγμένην κεφαλὴν, ὡς νὰ ἐθρήνη δυστυχίαν του τινά, καὶ ἡ οὐρανομήκης ἐλάτη, τὴν πυραμιδοειδῆ τῆς μορφῆν μέχρι νεφῶν ἀνυψοῦσα, ἀνεβίβαζε τὴν φαντασίαν μου εἰς θρησκευτικὰς ιδέας Θεοῦ καὶ ἀθανασίας.

Ἐδῶ,—εἶπα, ἐκτείνων τὴν χεῖρά μου πρὸς τὸ κοιμητήριον,—εἰδῶ παύουσιν ὅλα τὰ πάθη, ὁ φθόνος, τὸ μῖσος, ὁ τύφος· εἰδῶ παύουσι πόθοι, φόβοι, ἐλπίδες· εἰδῶ αἱ ἀνθρώπινοι ματαιότητες ἐξελέγχονται, καὶ τὰ ὄσα τοῦ πλουσίου, μετὰ τοῦ πένητος συμμιγνύμενα, ἀληθινῆν ἀποδεικνύουσι τῶν ἀνθρώπων τὴν ἰσότητά, καὶ ἴσην τὴν ἀθλιότητά.

Ἰανουαρίου 5. Ἐκ τῆς Πηνυκὸς θέλομεν ἰδεῖν τὸν ἥλιον ἀνατέλλοντα μεταξὺ Πεντελικῶν καὶ Ὑμηττοῦ. Ἰδέ τον, προαναγγέλλεται μακρόθεν διὰ τοξεύσεως βελῶν πυρίνων. Ἡ πυρὰ ἠΰξησεν. Ἡ ἀνατολὴ φλέγεται. Ἰδοὺ ἐρχεται. Ἰδοὺ θέλει φανῆν. Ἰδοὺ ἐφάνη.

Πόσον δροσεροὶ καὶ γλυκεῖς οἱ ἀέρες! τί καταφαρὸν τὸ φῶς! Ποία μελωδία τῶν πτηνῶν! Ποία εὐωδία τῶν φυτῶν! Ὄφθαλμὸς εἶσαι τοῦ Θεοῦ, ὦ ἦλιε! ἔ φέρεις βλέμμα καταμετροῦν τὸ ἄπειρον! Χαίρε! Ἀπὸ τὰ βλέμματά σου λαμβάνει τὸ φῶς τῆς ἡ γῆ, καὶ ἀπὸ τὸ πῦρ σου τὴν γονιμότητά της. Ἐνδεδυμένος τὴν πορφύραν, ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου κάθησαι, καὶ πέριξ θεράποντας καὶ θεραπευίδας ἔχεις τοὺς Αἰῶνας, τοὺς Ἐνιαυτοὺς, τὰς Ἡμέρας, καὶ τὰς Ὥρας, ὦ ἦλιε! ἀυλικὸς σου ἔχεις, ὦ βασιλεῦ τῆς φύσεως, καὶ τὸ Ἐαρ τὸ ῥοδοστεφές, καὶ τὸ θέρος τὸ ἐξωσμένον τὸν χρυσοῦν ἄσταχυν, καὶ τὸ Φθινόπωρον τὸ πορφυρόπουν ἀπὸ σταφυλᾶς πεπατημένας, καὶ τὸν Χειμῶνα τὸν πολιογένειον καὶ κρυσταλλοπλόκαμον.

Μαρτίου 20. Ὁ οὐρανὸς αἴθριος· ὁ ἀῆρ γλυκὺς· ἡ φύσις ὅλη σιωπηλὴ καὶ προσέχουσα. Ἀκούσατε τὴν ἀηδόνα, τὸν κορυφαῖον ψάλτην τοῦ ἔαρος. Ἰδοὺ προετοιμάζεται νὰ ψάλῃ τὸν ὕμνον τῆς φύσεως, καὶ δι' ἀδυνάτων ἤχων προοιμιάζεται· ἀλλ' ἰδοὺ, ἐνθαφύνηται, καὶ ἀναπτύσσει ὅλα τὰ μυστήρια τῆς μαγευτικῆς τῆς τέχνης. Ἀκούσατε. Ἀρτυγισμοὶ γλυκεῖς! φωναὶ λύπης ἐκ τῆς καρδίας φεγγουσαί! μελωδικὰ παράπονα! ἔρωτος γλώσσα! τὸ στήθος μου πάλλει καὶ ἡ ἀκοή, ἡ ψυχὴ μου ὅλη στέκει ἐκθαμβος. Σιωπῆ ὁ ψάλτης τῶν δασῶν· διακοπαὶ γλυκεῖαι! ἄρχεται πάλιν· ἐκτεταμένος ἤχος φωνῆς, διαρκῶν ὑπὲρ τὰς εἰκοσι σιγμάς, καὶ ἀκούμενος μίαν ὄραν μακρόθεν.

Ἀνυψώσου καὶ σὺ πρὸς τὸν Πλάστην, φωνή μου! ὦ Θεέ! ὅστις τόσην εὐδαιμονίαν ἐπιχεῖς εἰς τὰ στήθη μου. ὦ Θεέ! ἂν ὁ νοῦς μου δὲν ἐδυνήθη νὰ σ' ἐμβαθύνῃ, δὲν ἔπαυσεν ὁμως νὰ σὲ λατρεύῃ, καὶ ποτὲ διὰ τὴν ὑπαρξίν σου δὲν ἀμφίβαλεν. Εἰς τὴν λάμπιν τοῦ ἡλίου ἀνεκάθεν ἀνεγνώρισα τὴν λαμπρότητά σου· τὸ ἄπειρον τοῦ αἰθέρος μ' ἐνεχάραξε τὸ ἄπειρον τῆς διανοίας σου· εἰς τὸν κρότον τοῦ κερανοῦ εἶδα μικρόν τι δαῖμα τῆς μεγάλης ἰσχύος σου, καὶ ὁ γελῶν οὐρανὸς μὲ παρέστησε τὸ μειδιάματόν σου. Τίς εἶπεν εἰς τὸ χάος, Ἐκλύσου, καὶ τὸ χάος διελύθη; τίς εἶδειξε τὸν δάκτυλόν του εἰς τοὺς πλανήτας, καὶ οἱ πλανῆται βαδίζουσιν ἔκτοτε εἰς τὴν ἐγχαράχθεισαν ὁδόν; τίς προσήλωσε τὸ βλέμμα του πρὸς τοὺς ἡλίους, καὶ οἱ ἥλιοι ἔκτοτε ἀκίνητοι ἔμειναν;

Μαρτίου 21, τὴν αὐγὴν. Ἐξέρχομαι ἀπὸ τὴν καλύβην τὴν φιλοξενήσασάν με τὴν νύκτα ταύτην. Ἄγγελοι τοῦ ἔαρος αἱ χελιδόνες φαιδραὶ ἵπτανται, καὶ ὁ κορυδαλὸς ψάλλει τὸ ἄσμα τῆς χαρᾶς· ἡ ψυχὴ μου μαγεύεται· δάκρυα χύνω εὐφροσύνης, βλέπων εἰς τὰ χωρία τὰς καλύβας ἐστεφανωμένας ἀπὸ ἄνθη, καὶ ἀκούων τὰ παιδία ψάλλοντα τὸ ἄσμα τοῦ Μαρτίου.

Μαρτίου 21, περὶ μεσημβρίαν. ὦ στιγμαὶ γλυκῦτατα! ὦ ἡδονὴ τοῦ πνεύματος μακαρία! Εἰς τὸ κατωφερὲς λόφον σκιεροῦ ἀπῆντησα οἶκον ἀγροτικόν, λευκὸν ἔξωθεν μὲ παράθυρα πράσινα, καὶ ἀπὸ κισσὸν καὶ ἀμπέλον στολισμένα· ἔκρουσα τὴν θύραν, καὶ ὦ χαρὰ! εἶρον παλαιὸν φίλον μου καὶ συμμαθητὴν φιλοσοφοῦντα ἐν μέσῳ βίβλων καὶ σφαιρῶν καὶ γεωγραφικῶν πινάκων.

Εἶχε τὰ παράθυρά του ἀνοικμένα πρὸς τὴν κοιλάδα· πλησίον του δὲ συγκατῆκον ἰχθυέες χρυσοῖ, πλέοντες εἰς κρυστάλλινον σκεῦος, καὶ ἐξ ἄλλου πετῶντες εἰς σιδηρίνους κοιτῶνας ὁ κόσσυφος, ἡ κίχλα, ὁ σπίνος, καὶ ἡ ποικιλόφωνος ὑπολαῖς. Ἠρχισεν αὐτὸς τόσον εὐγλωττῶς νὰ μ' ἐξιστορῇ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ βίου του, ἔ τὴν φιλοσοφίαν νὰ ἐπαινῇ καὶ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ νὰ καταγεῖ τὰ δημοσίως νομιζόμενα καλὰ, τὸν πλοῦτον, τὴν δυναστείαν, καὶ τὸ δοξάριον, ὥστε ἀμβροσίαν λόγων διέχυσε, καὶ με ἀτενῆ ἔ ἀναπεπταμένην τὴν ψυχὴν τὸν ἴκονον.

Ἐπῆνεσε τοὺς παλαιούς ἀνδρας τῆς Ἑλλάδος, τὸν Ἐπαιμῶνδαν, καὶ τὸν Ἀριστείδην, καὶ τὸν Φωκίωνα, ὅτι μεγαλοῦργοι καὶ σύντροφοι τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς πενίας ἦσαν, μεμφόμενος τῶν ἐξεχόντων τινὰς εἰς τὴν πολιτικὴν σημερινῆς Ἑλλάδος, ὡς περιορίσαντας ὅλην τὴν φιλοτιμίαν εἰς ταλαιπώρους ἐριδας, καὶ εἰς δειπνα πολυτελή, καὶ εἰς ποικίλην ἐσθῆτα.

Ἐγὼ, εἶπεν, ἦλθον εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ ζήσω τὸν νοερὸν βίον· διὰ τοῦτο καὶ ὑπεξελθὼν ἀπὸ τὸ πλάγος τῶν ταραχῶν, μετὰ τὸν Πλάτωνα καὶ μετὰ τὴν ἀλήθειαν συγκατοικῶ.

Ἐδῶ ζῶ μετ' ἑαυτοῦ, μετὰ τῆς φύσεως, καὶ μετὰ τοῦ ἀκατανοήτου πλάστου τῆς. Ἐδῶ ζῶ μετὰ τῶν βιβλίων μου, μετ' αὐτῶν τῶν σταθερῶν φίλων μου, οἵτινες με εὐεργετοῦσιν ἀκαταπαύστως, χωρὶς ποτὲ νὰ με ἀνταπαιτῶσι τὴν εὐεργεσίαν.—II. ΣΟΤΤΟΣ.

Ἐσχάτως ἀνεκαλύφθησα εἰς τὴν Ῥώμην μεγαλοπρεπῆ τινὰ λουτρά, περιέχοντα πολυαριθμους στήλας. Εἰς ἐν ἀπὸ τὰ λουτρά, κατεσκευασμένον ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, εὐρεθῆσαν δύο κλίνας καὶ μέγα τι ὀρειχάλκινον ἀγγεῖον. Ὑπὸ τὸ ἔδαφος εἶναι πεντακόσιοι λύχνοι.

ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

Ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ γλῶσσα κινδυνεύει νὰ διαφθαρῆ καθ' ἡμέραν ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν ἀκαιρον φιλοτιμίαν τῶν νέων, οἱ ὅποιοι μὲν μάθωσι τρεῖς λέξεις, εὐθὺς ῥίπτονται εἰς τὰ γραφεῖα ὡσάν εἰς θέατρον, τρόπον τινά, ὅπου ἔχουσι νὰ δείξωσι τὴν προκοπὴν των· καὶ μάλιστα, ἂν ἔτυχε νὰ μάθωσι καὶ ἄλλας τρεῖς λέξεις ξένης γλώσσης, τότε ὄχι μόνον τὰς πρώτας τρεῖς μοιχεύουσι μὲ τὰς δευτέρας, ἀλλὰ καὶ ἐφημεριδογράφοι, μεταφρασταὶ, καὶ συγγραφεῖς φαντάζονται ἢ προθυμοῦνται εἰς τὸν κόσμον νὰ ἀναφανῶσι!!

Πόθεν προέρχεται κυρίως ἡ πτωχαλαζονεῖα καὶ ματαιότης αὕτη; ἀρὰ γε ἀπ' ἔλλειψιν ὀλίγων τινῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων, ἢ ἀπὸ τινῶν διδασκάλων τὴν μεγαλοῤῥημοσύνην; Ἴσως καὶ ἀπὸ τὰς δύο συγχρόνως· ἐπειδὴ τίποτε δὲν ταπεινώνει τὸν ἄνθρωπον, οὔτε τὸν φέρει εἰς συναίσθησιν τῆς πραγματικῆς ἀξίας ἢ τῶν ἀληθινῶν δυνάμεών του, ὅσον ἡ γνώσις τῶν ἐπιστημῶν· ἐπειτα τίποτε δὲν ἐντυπῶνται εἰς τὸ πνεῦμα τόσον, ὅσον αἱ πρώται ιδεαὶ τοῦ σχολεῖν, ἐπειδὴ οἱ μαθηταὶ γίνονται κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν τῶν διδασκάλων.

Ὅχι, οἱ διδάσκαλοι τῶν γλωσσῶν (ἐννοοῦμεν δὲ ὀλίγους τινάς) δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκφράζωνται πρὸς τοὺς μαθητὰς ὡς νὰ παρέδιδαν εἰς αὐτοὺς τὴν σοφίαν. Αὐτοὶ δὲν διδάσκουσι τὴν σοφίαν, ἀλλὰ μόνον τὸ ὄργανον, μὲ τὸ ὅποιον δύνανται οἱ νέοι ἀλλαχόθεν νὰ τὴν ἀποκτήσωσι.—**ΑΝΘΟΛ. ΚΟΙΝ. ΓΝΩΣΕΩΝ.**

Εἰς τὴν Ἰσλανδίαν, ὁ ἐπίσκοπος ἢ καὶ ὁ ἱερεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐμποδίσῃ ὅποιονδήποτε γάμον, ὅταν ἡ γυνὴ δὲν ἐξεύρῃ νὰ διαβάξῃ. Ὁ νόμος οὗτος, ὁ τόσον ἰσχυρὰ προβλέπων διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς ἐπερχομένης γενεᾶς, φυλάσσεται μὲν ἀκόμη μέχρι τῆς σήμερον, ἀλλ' ὄχι τόσον ἀκριβῶς, ὅσον ἀρχίτερα.

Επι τοῦ στεφάνου τῆς βασιλίσσης Βικτορίας ὑπάρχουν τετρακόσιοι ἀδάμαντες, καὶ δύο γῦροι πολυτίμων μαργαριτῶν,—ὅλοι ἐντάμα ἐκτιμώμενοι £111,900.

Με τρεῖς ὑπάρχει ἀνάγκη μεγίστη νὰ εἰρηνεύῃ πάντοτε ὁ ἄνθρωπος,—μὲ τὴν σύζυγον, μὲ τὴν γαστέρα, καὶ μὲ τὴν συνείδησιν αὐτοῦ.

ΥΠΕΡΗΦΑΝΙΑ.—Ἰσπανός τις, πεσὼν ἐνῶ ἐπεριπάτει, ἔσπασε τὴν μύτην του· σηκωθείς δὲ, ἐξεφώνησε, Ἐτοῦτα παθαίνων ὅσοι περιπατῶν!

Ο ΜΗΝ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ.

Ο ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ (Λατινιστὶ September, ἀπὸ Septem, ἑπτὰ, καὶ Imber, βροχὴ) φυλάττει ἀκόμη τὸ ἐξαρχῆς δοθὲν εἰς αὐτὸν ἐπωνύμιον πρὸς ὑποδήλωσιν τῆς θέσεώς του εἰς τὸ Ἀλβανικὸν Μηρολόγιον, ὅπου ἦτον ὁ ἑβδομος μὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ. Δι' ὀλίγον καιρὸν ἐκαλεῖτο Γερμανικὸς, Ἀντωνίνος, Ἐρκελος, καὶ Τάκιτος, ὀνόματα διαφόρων αὐτοκρατόρων, οἵτινες ἤθελαν νὰ τιμηθῶσι τάχα ὡς ὁ Ἰούλιος καὶ Αὐγουστος Καῖσαρ. Ἀλλὰ δὲν ἐξηκολούθησεν ἀρκετὸν χρόνον διάστημα ἡ ὑπόληψις των, ὥστε ἡ καινὴ ὀνομασία νὰ στερεωθῇ ἀπὸ τὴν συνήθειαν· καὶ ὁ μὴν ἐπανῆλθεν εἰς τὸ παλαιὸν του ὄνομα, ἂν καὶ, ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Νουμᾶ, εἶχε χρηματίσειν ὁ ἔννατος, καὶ ὄχι ὁ ἑβδομος μὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ. Ἦτο δὲ ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ἥφαιστον.

Εἰς ἀρχαίας τινὰς ζωγραφίας παριστάνεται ὁ Σεπτέμβριος ὑπ' ἀνθρώπου ἐνδεδυμένου πορφύραν, ἐστεφανωμένου δὲ μὲ βότρυας μαῖρης καὶ λευκῆς σταφυλῆς, καὶ κρατοῦντος εἰς τὴν μίαν χεῖρα ξυγαρίαν, διότι εἰς τὰς 11—23 τοῦ μηνὸς τούτου ἐμβαίνει ὁ ἥλιος εἰς τὸ σημεῖον τοῦ Ζυγοῦ.

ΤΑ ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΜΕΤΑΛΛΑ.

Απὸ τὸ 1492 μέχρι τῆς 1521 ἐχορήγει ἐτησίως ἡ Ἀμερικὴ εἰς τὴν Εὐρώπην £52,000· ἀπὸ δὲ τὸ 1521 μέχρι τοῦ 1546, £630,000· ἦγον εἰς διάστημα τῶν πρώτων 54 χρόνων ἐχορήγησε 17,000,000 λιτρῶν στερλινῶν. Ἀπὸ τὸ 1546 μέχρι τοῦ τέλους τῆς 16ης ἑκατονταετηρίδος ἡ κατὰ μέσον ὄρον ἐτήσιος ἐξαγωγή χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἀνέβαινεν εἰς £2,000,000. Εἰς τὸ διάστημα τῆς 17ης ἑκατονταετηρίδος λογαριάζεται ὅτι τὰ μεταλλεῖα τῆς Ἀμερικῆς παρήγον 16,000,000 διστήλων κατ' ἔτος· εἰς τὴν ἀκόλουθον ἡμίσειαν ἑκατονταετηρίδα 22,500,000 διστήλων· καὶ εἰς τοὺς ἐφεξῆς 53 χρόνους, ἦγον ἀπὸ τὸ 1750 ἕως τὸ 1803, 35,000,000 διστήλων. Τὴν ἀρχὴν τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος ἔτυχαν χρόνοι, κατὰ τοὺς ὁποίους ἐξήχθησαν 45,000,000 διστήλων. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ 1810 ἡ παραγωγή ὀλιγόστευσεν ἀρκετά, διὰ τὴν ἐπανάστασιν τῆς Ἰσπανικῆς Ἀμερικῆς, ἢ τοὺς ἀκολούθους θορύβους καὶ ἀκαταστασίας.

Τὸ 1837 ἐμβῆκαν εἰς τοὺς λιμένας τῶν ἐπὶ τῆς Βορείου Ἀφρικῆς Γαλλικῶν κτημάτων 3,365 πλοῖα, χωρητικὰ 228,077 τόνων. Ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου 634 ἦσαν Γαλλικὰ, 79,364 τόνων· 47 Βρετανικὰ, 9,981 τόνων· καὶ 71 ἀπὸ Βρετανικὰ κτήματα εἰς τὴν Μεσόγειον, 8,772 τόνων.